

6th August 1954]

[Mr. Speaker]

“ If the number of candidates nominated exceeds the number of seats to be filled, namely, one, a poll will be taken on a date to be announced in due course. The election will be by the ordinary method and not according to the principle of proportional representation by means of the single transferable vote.”

VI.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS
(AMENDMENT) BILL, 1954 (L.A. BILL NO. 27 OF 1954).

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ Mr. Speaker Sir, I beg leave to present the report^a of the Joint Select Committee appointed by the Legislature to consider the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Bill, 1954, and move—

‘ That the Bill as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.’

“ The Joint Select Committee was appointed by the two resolutions of this House, dated 18th May 1954, and 19th May 1954, and by a resolution of the Legislative Council, dated 18th May 1954. The Committee held two sittings, the first on 2nd July 1954 and the second and the final sitting on 3rd July 1954.

“ I need not go into the previous history of this legislation as it was fully dealt with by me at the time of the introduction of the original Bill. As the House is already aware, the Bill is intended to rectify the constitutional defects in the Act that came to notice in the judgments of the Madras High Court and the Supreme Court of India in the Shirur Math and the Chidambaram temple cases.

“ The Joint Select Committee made a detailed scrutiny of the several clauses of the Bill but did not consider it necessary to introduce any drastic changes therein. I shall briefly mention the more important of the changes actually introduced by the Committee—

‘ (1) *Clause 5 of the Bill.*—Sub-section (1) of section 30 of the Act declares the right of the trustee of a religious institution to incur expenditure out of the funds in his charge for securing the health, safety and convenience of disciples and pilgrims, for the training of archakas, etc. Sub-section (2) of section 30, however, requires that, in incurring the expenditure, the trustee shall be guided by the general or special instructions which the Commissioner or the Area Committee may give. The Supreme Court held that the provision in sub-section (2) constituted an unreasonable restriction on the right of the trustee. Clause 5 of the original Bill, therefore, sought to delete sub-section (2). The Committee, however, thought that a total omission of the sub-section was not called for and decided that it was sufficient to substitute for the words “ the trustee shall be guided by” occurring in the sub-section, the words “ the trustee shall have due regard to ”.

[Sri B. Parameswaran]

[6th August 1954]

(2) *Clause 9 of the Bill.*—Section 39 (2) of the Act provides that where an institution has both hereditary and non-hereditary trustees, the Commissioner can appoint non-hereditary trustees as and when vacancies occur. Clause 9 of the Bill seeks to meet the objection raised to this section by the Madras High Court by providing that the Commissioner may appoint non-hereditary trustees only in case of mismanagement and that too only after giving due notice to the hereditary trustees and after holding an enquiry. The clause as first drafted specified certain circumstances in which the Commissioner could hold that the hereditary trustee or trustees were not discharging their duties properly. The circumstances specified are (a) the distance between the trustee's residence and the institution, (b) the pre-occupation of the trustee with his private or other public affairs and (c) the incapacity or disinclination of the trustee to attend to the routine of management. The Committee, after due consideration, resolved that the reasons referred to above should be deleted and that provision should be made requiring the Commissioner to give reasons for his decision to appoint non-hereditary trustees. The Committee also decided to make a provision allowing an appeal to a Court of Law against the Commissioner's decision.

(3) *Clause 10 of the Bill.*—Section 52 of the Act specifies the grounds on which a suit can be filed for the removal of a trustee of a math or specific endowment. Clause 10 of the Bill sought to introduce certain additional grounds, viz., "waste of funds," "adoption of devices to convert the income of the institution into pathakanika," or "leading a life inconsistent with the sanctity of the office". The Committee resolved to substitute for the proposed ground "leading a life inconsistent with the sanctity attached to the office," the ground "leading an immoral life or otherwise leading a life which is likely to bring the office of the head of the math into contempt".

"Sir, the other changes made in the Bill by the Joint Select Committee are mere drafting changes. For example, in view of the objections raised by the Supreme Court, it was thought desirable by the Committee to re-enact certain sections instead of merely amending them as was sought to be done in the original Bill."

MR. SPEAKER:—"Motion moved—

'That the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Bill, 1954 (L.A. Bill No. 27 of 1954), as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.'

SRI K. C. GOPALAN UNNI:—"On a point of order, Sir. During the previous sitting of the Assembly the hon. Member Mr. Narayana Kurup raised a point, viz., that whenever amendments are brought forward for a parent Act, the relevant portions of the parent Act also along with the amendments may be supplied to hon. Members. The Hon. Leader of the House also categorically assured us that he would do so. I will read from the proceedings what he said at that time. This is what he said :

'I shall see that such copies are made available to hon. Members sufficiently early.'

Here in this case we have not been supplied with the original Act. The assurance has not been followed up.

"I request you, Mr. Speaker, to take note of this. The Bill need not, therefore, be taken up for discussion now."

MR. SPEAKER:—"I wish to know what the Hon. Minister has got to say on this."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"It is not a point of order."

6th August 1954]

MR. SPEAKER :—“ It is not a point of order. It is a request.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ If hon. Members had not been supplied with the original Act, I shall see to it.”

MR. SPEAKER :—“ Mr. Ratnam may move his amendment.”

SRI A. RATNAM :—“ Sir, I move—

‘ That the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Bill, 1954, as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration this day six months.’ ”

SRI K. VINAYAKAM :—“ I second the amendment.”

MR. SPEAKER :—“ Amendment moved—

‘ That the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Bill, 1954, as amended by the Joint Select Committee be taken into consideration this day six months.’

“ The whole of to-day is allotted for this Bill. The Hon. Minister will reply at 4-30 p.m.”

* SRI A. RATNAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த 12-17 p.m.
ஹிந்து அற நிலைய தர்மஸ்தாபன் பராமரிப்பு மசோதா ஒரு செலக்ட் கமிட்டிக்கு விடப்பட்டு அங்கு இரண்டு நாட்கள் விவாதிக்கப்பட்டு இன்று சபை முன்பு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மசோதாவானது 1951-ம் ஆண்டு இந்தச் சட்டசபையால் சட்டமாக்கப்பட்டு மூன்று வருஷ காலமாக அமுல்செய்யப்பட்டு வந்து அதன்பிறகு மடாதிபதிகளும், டிரஸ்டிகளும் அதிகாரவர்க்கத்தினர்களும் ஆட்சி பீடத்தில் உள்ள கமிஷனர்கள் போன்ற வர்களும் மோதிக்கொண்டு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போய் அதன் காரணத்தால் சுப்ரீம் கோர்ட் அரசியல் சட்டம் 25, 26 ஆவது பிரிவின் பிரகாரம் இந்தச் சட்டத்தை நிராகரித்தது. அதன் காரணத்தால்தான் இந்தத் திருத்த மசோதா இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, இந்தச் சட்டத்தை திருத்தி அமைப்பதற்காகவும் சரிசெய்வதற்காகவும் சில திருத்தங்களுடன் இந்தச் சட்டசபைக்குமுன் கனம் மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்த மசோதாவையே சென்ற மே மாதம் இதே சட்டசபையினுமுன்பாகக் கொண்டுவந்தபோது பல தோழர்கள் இதைப் பற்றி அவசியப் பார்த்துப் பேசி இருக்கிறார்கள். அதையும் கனம் மந்திரி அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த மசோதாவைச் சரியாக திருத்தி அமைத்து மக்களுக்கு பயன்படும்படியாகவும், ஆலயங்களுக்குப் பயன்படும்படியாகவும், அரசாங்கத்திற்குப் பயன்படும்படியாகவும் மடங்களுக்குப் பயன்படும்படியாகவும் மற்றும் எல்லா வர்க்கத்தினர்களுக்கும் பயன்படும்படியாகவும் அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டதான் இந்த மசோதா செலக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவ்விதம் அனுப்பிய பின் பல திருத்தங்களை கனம் மந்திரி அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார், அவ்விதம் திருத்தங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு மறுபடியும் இந்தச் சட்டசபைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவரே பொறுப்பு ஏற்கக் கூடிய அளவில் திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்படவில்லை என்று தன்னுடைய ரிப்போர்ட்டிலேயே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் ரிப்போர்ட்டின் கடைசி பாராவில் என்ன சொல்லி இருக்கிறார்கள் என்றால்

‘ As the Committee has not appreciably amended the provisions of the Bill, it considers that the Bill as amended by it, need not be republished ’.

[Sri A. Ratnam]

[6th August 1954]

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால் இது செலக்ட் கமிட்டியில் சரியானபடி பரிசீலனை செய்யப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. செலக்ட் கமிட்டியில் மெம்பர்கள் இதைப்பற்றி விவாதிக்கும் போது இந்தத்திருத்த மசோதாவை சரியானபடி கொண்டு வர வேண்டும் என்றும் அப்படிச் செய்து ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் சரியான முறையில் பரிசீலித்து சட்டமாக்க வேண்டும் என்று முக்கியமாக கனம் கே. பாஷ்யம் அவர்கள் சொன்னார். அப்பொழுது கனம் நிதி மந்திரி சி. சுப்ரமணியம் என்ன சொன்னார் என்றால் ‘ இப்பொழுது இந்தத் திருத்தங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், மறுபடியும் மற்றொரு முறை விரிவான திருத்தங்கள் கொண்டு வந்து அதை நிறைவேற்ற ஏற்பாடு செய்கிறோம்’. அவர் சொன்னது கூட கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டில் அதுவும் ஜூலை மாதம் 2-ம் தேதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது; அதாவது :—

‘ The Hon. Sri C. Subramaniam felt that only those amendments which were urgently needed should be considered then and that the Government would go into that question in course of time. At present they could go on with the present amending Bill. ’

பிறகு நாங்கள் சரியான முறையில் ஒரு சட்டம் தோற்றுவிக்கிறோம் என்று அவரே சொல்லி இருக்கிறார். அது ஒரு கமிட்டிக்கு விடப்பட்டு மறுபடியும் பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் தான் அவர் அப்படி சொல்லி இருக்கிறார். அதுதான் காரணமே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்த மசோதாவானது சென்ற மூன்று மாத காலமாக, அதாவது மே மாதம் முதற்கொண்டு, செலக்ட் கமிட்டியில் இருந்திருக்கிறது. அதன் பிறகு சில திருத்தங்களுடன் இப்பொழுது இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. நிலைமை அவ்விதம் இருக்கும்போது ஏன் இன்னும் ஆறு மாதகாலம் இதை நிறுத்தி வைக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். அதன் மத்தியில் இதை ஒரு கமிட்டிக்கு அனுப்பிவைத்து நன்றாக பரிசீலனை செய்து மக்களுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும், மடாலயங்களுக்கும், பொது மக்களுக்கும் ஏற்ற அளவில் நல்ல முறையில் சட்டங்களை திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய திருத்தத்தின் நோக்கம். இந்த முறையில் என்னுடைய திருத்தத்தை பிரேரேபிக்கிறேன்.

“ சென்ற மே மாத விவாதத்தின்போது முக்கியமாக இந்த மசோதா மக்களுக்கும் மடாலயங்களுக்கும், சர்க்காருக்கும் பொதுப்படையாக நன்மை அளிக்கும் அளவில் இருக்க வேண்டும் என்று விவாதித்திருக்கிறார்கள். மடாலயங்களின் சொத்துக்களும், மனைகளும் நிலங்களும் எல்லா நில மில்லாத மக்களுக்கும் பயன்படும்படியாக இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று விவாதித்திருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமையை ஏற்படுத்தி மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ வேண்டிய நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டும் என்று விவாதித்தார்கள் : லட்சக்கணக்கான ஏக்கரான நிலங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மடாலயங்களின் நிலங்களை எடுத்து நிலமில்லாத வர்களுக்கும் ஹரிஜனங்களுக்கும் சரியான முறையில் கொடுத்து நாட்டை சுபிட்சமாக்க வேண்டும் என்றும் விவாதிக்கப்பட்டது. மடங்களையும், சத்திரங்களையும், வீட்டில்லாதவர்கள் வீடுகளாக பாவிப்பதற்கும், பள்ளிக் கூடங்கள் நடத்துவதற்கும் ஒதுக்கிவைத்து அவைகள் மக்களுக்கு உபயோகப்படுமபடியான ஏற்பாடுசெய்ய வேண்டும் என்று விவாதிக்கப்பட்டது. மடங்களுக்கும், கோவில்களுக்கும் பல லட்சக் கணக்கான ஏக்கரான நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விதம் இருந்தும், வருமானம் அதிகமாக வந்தும், பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவதில்லை. மாணவர்கள் படிக்க வசதி இல்லாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பார்க்கும் போது மடங்களுக்கும் கோவில்களுக்கும் அதிகப்படியாக இருக்கும் சொத்துக்களை எடுத்து பாடசாலைகளையும், கலாசாலைகளையும் காலேஜ்களையும் அமைத்து நாடு முற்போக்கு அடையும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுது தான் நாடும் முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்பதாக சென்ற மே மாதம் நடந்த விவாதத்தின் போது அலசிப் பார்த்திருக்கிறோம்.

6th August 1954]

[Sri A. Ratnam]

“ஆனால் இன்றையதினம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் திருத்த மசோதாவைப் பார்க்கும்போது அதில் என்ன தெரிகிறது? மடங்களுக்கும் கோவில்களுக்கும் பரம்பரையான டிரஸ்டிகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கள்ளமார்க்கெட்டத்துவது போல் அதனதன் சொத்துக்களை எடுத்து உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஒருசில மடாதிபதிகளும் ஒருசில வைதீகர்களும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்காக 1951-ம் வருஷம் சட்டபூர்வமாக அரசாங்கம் அவைகளுக்கு அரசாங்கத்தின் சார்பாக அதிகாரிகளையும் கமிஷனர்களையும் டிரஸ்டிகளையும் நியமித்திருக்கிறார்கள். பல ஏரியா கமிட்டிகளையும் நியமித்திருக்கிறார்கள். அதனால் பல சச்சரவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு அதிகாரிகளுக்கும் மடாதிபதிகளுக்கும் மடாலயங்களுக்கும் பல மோதல்கள் ஏற்பட்டு அதன் காரணமாக லட்சக்கணக்கான பணத்தை செலவழித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு நாட்டிற்கு நன்மை செய்வதற்கு அவர்கள் முன்வரவில்லை. ஆனால் இந்த சட்டத்தின்படி பார்த்தால் பரம்பரை டிரஸ்டிகள் நிர்வகிக்கும் ஸ்தாபனங்களில், புதிய டிரஸ்டிகளை அதாவது பரம்பரை வழிவராத டிரஸ்டிகளை நியமித்தால் பழைய டிரஸ்டிகள் கேஸ்கள் போடுவதற்கு சட்டத்தில் உரிமை உண்டு. மற்றும் பாதகாணிக்கை போன்றவைகளுக்கு கணக்கு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த நிலைமையில் இந்தச் சட்டம் இருக்கிறது. இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் 25, 26 ஆவது பிரிவின்படி அவர்களுக்கு உரிமை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் படி சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பு கொடுத்து இப்பொழுது திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

(At this stage, the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“ஏதோ சில அதிகாரிகள் மீது குறைகூறி கேஸ் போட்டிருக்கிறார்கள். மடாதிபதிகள் மீது கேஸ் போட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது சில்லரை விஷயங்களில் அவர்கள் கேஸ் போட்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதற்குத் திருத்தம் வேண்டும் என்று இன்றைய தினம் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. மறுபடியும் இதை ஒரு கமிட்டிக்கு விடவேண்டும் என்று கனம் மந்திரி அவர்களே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். இப்பொழுது மூன்று மாத காலம் காத்து இருந்தது போல் மறுபடியும் இன்னும் ஆறு மாத காலம் காத்திருக்கலாம். இதை நிறைவேற்றியபிறகு கூட அதிகாரிகள் மடாதிபதிகள் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகலாம். பிறகு அதன்படியும் திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டியதாக இருக்கும். இதைப் பற்றி கனம் சி. சுப்ரமணியம் அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதன்படி இன்னும் ஆறு மாதகாலம் காத்து மறுபடியும் எல்லா விதிகளையும் பரிசீலனை செய்து அரசியல் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக இல்லாமல் இதைத் திருத்திக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கமாகும். எனவே இதை மந்திரி அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

“1947-ம் ஆண்டிலேயே கோவிலில் ஹரிஜனங்கள் நுழையும் சட்டம் கொண்டுவந்தார்கள். (Removal of Civil Disabilities Act) போன்று சட்டங்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அவ்விதம் கொண்டுவந்தும் அந்த சட்டங்கள் எந்த நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆலயத்தில் நுழையும் மசோதா எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பது இன்றையதினம் நாம் பார்க்கிறோம். தீண்டாமை இன்னமும் நாட்டுப்புரங்களில் பலமாகவே இருந்துகொண்டுருக்கின்றது என்பதற்கு நான் பல உதாரணங்களைக் கொடுக்கமுடியும். உதாரணமாக ஒன்று. இது இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவமோ அல்லது இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவமோ அன்று. சென்ற ஞாயிறு தினம் இந்தச் சட்டசபை மெம்பர் ஸ்ரீ கட்டிமுத்து அவர்களும் ஜில்லா டெபுடி கலெக்டரும், மற்றும் போலீஸ் அதிகாரிகளுமாக சேர்ந்தது கொண்டு தென்னாற்காடு, விருத்தாசலம், நீராமப்படி என்ற கிராமத்தில் ஹரிஜன ஆலையப் பிரவேசம் செய்ய 1954-ம் ஆகஸ்டுமீ 1௨ அன்று முயற்சித்தபோது அங்கேயுள்ள உடையார்கள் எல்லோரு

[Sri A. Ratnam]

[6th August 1954]

மாகச் சேர்ந்துக் கொண்டு அதைத் தடுத்திருக்கிறார்கள். ஹரிஜனங்கள் ஆலையங்களில் நுழைவதைத் தடுக்கக்கூடாது என்று மாத் திரம் சட்டம் இருக்கிறது. இருந்தும் கூட அன்றைய தினம் அவர்கள் ஆலையத்திற்குள் நுழையமுடியாது திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த அறநிலையப் பாதுகாப்பு மசோதா, தீண்டாமை ஒழிப்பு மசோதா, ஆலையப் பிரவேச மசோதா ஆகிய இவைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக வைத்துப் பரிசீலனை செய்ய அவசியம் ஒரு கமிட்டியை நியமித்தாக வேண்டும். அவசரம் அவசரமாக இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றுவதினால் எந்தவிதமான பயனும் கிடையாது. ஒரு கமிட்டியை நியமித்து ஆறு மாத காலத்திற்குள் இதை நன்கு பரிசீலனை செய்யச் சொல்லி அதன் பேரில் சரியானதொரு முடிவுக்கு சர்க்கார் வருவதே சாலச் சிறந்தது என்ற கருத்துடன் இந்த மசோதாவை ஆறு மாத காலத்திற்கு ஒத்திவைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-30
p.m.

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, the working of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act has been a remarkable example of an Act producing the opposite effect of what was claimed for it by its sponsors. Perhaps it was never the intention of the sponsors of this piece of legislation to improve the management or administration of the endowments or the temples except to grab at the properties of those institutions. This would be evident from the fact that when the earliest legislation was brought on this topic, temples and institutions which had a low income—I believe less than Rs. 300—were omitted from its scope. This showed clearly that the Government wanted the institutions which had property and not the institutions themselves. As a result of this enactment, the Government and the trustees or the management had to do nothing else than to range themselves on opposite sides in law Courts. Sir, before the Amendment Act came into force, there were exceptionally good institutions and bad ones. But after the Act had been in force for so long, almost all the institutions have become uniformly bad. One need not have faith in God or religion to be hurt by the sight of half a dozen temples in dilapidated condition in almost all the villages. Sir, the Government should tell us in fairness why they have chosen to enact legislation in connection with institutions of a particular community. Of course, these are days when preaching secularism has become the fashion. If the intention of the Government is to promote the welfare of these institutions and make the management more effective, they will be charged with discrimination inasmuch as they have thought it fit to confer the benefit on a particular community. If it were otherwise, it will be a double discrimination because they seek to get at the properties only of a particular community. There has been a talk that the Central Government propose to bring forth comprehensive legislation covering all the religious and charitable institutions. The idea of bringing charitable institutions under Government control has at least a history of quarter of a century behind it. Still the Government have not thought it fit to extend the benefit of their administration to other communities and other endowments. Therefore, I would like the Hon. the Minister to give his views on that point.

6th August 1954]

[Sri M. Narayana Kurup]

“ Then, Sir, it is claimed that this enactment is intended to remedy certain defects. I doubt whether the obnoxious provisions that have been knocked at the head by the Supreme Court can be made possible under the existing Constitution, because by removing a word here or changing a phrase there, we cannot bring even the present Bill within the scope of the present Constitution. Sir, clarity and definiteness ought to be the main virtues of any piece of legislation. Though this Bill contains only a few clauses, it is a garland of generalities woven on the thread of vagueness. For instance, I may point out that with regard to authorising persons to enter a particular temple or a place of worship, it is provided that he must conform to the usages, custom and other things prevailing in each temple. I am sure that in each case there will be an injunction suit preventing the person from entering into the temple. This would seem as though the Government have not taken into consideration at all the Removal of the Civil Disabilities Act. Take for instance the famous Guruvayur temple. Only Nambudri Brahmins can enter the *sanctum sanctorum*. For other Brahmins, Non-Brahmins and others, probably definite distance has been prescribed. Therefore, if an officer wants to enter a certain place, how is it possible without dispute to enter such a place in view of the vagueness in the expression? There is indefiniteness and inaccuracy in other sections also and phrases like ‘ so far as may be ’ and other generalizations occur.

“ Then, Sir, this Bill empowers the Commissioner to do a lot of things which even the trustees are not entitled to do. Under the guise of *cypres* application of surplus funds of endowments, the Commissioner is empowered to utilize temple funds for other purposes. It is provided that if a trustee utilizes the funds of the institution for any other purpose, he is liable to be deposed but if the Commissioner does it, it is lawful. This is strange logic and strange law. Let me not be dubbed as sectarian or narrow-minded if I scrutinize the implications a little more minutely. Our State collects revenue from all people and spends them for all irrespective of the quantum that is contributed by anybody or any community. In a similar manner, if the income or the surplus income from all religious institutions is taken over by the Government and spent for the welfare of the community as a whole, I would fight for an equitable distribution irrespective of the quantum that is contributed by any particular community. But to take the funds only from a particular section of religious endowments and spend it for everybody is not proper and I think that a legitimate objection can be raised to this. This should not be done. Under this Bill, that power is given to the Commissioner.

“ Then, Sir, there is a provision for the removal of trustees. I am not for a moment pleading for trustees, heads of maths or anybody else. By virtue of the power conferred by this section, the head of a holy math like the Sankaracharya math can be removed at the instance of the Commissioner on the ground of

12-40
p.m.

[Sri M. Narayana Kurup]

[6th August 1954]

'his leading an immoral life or otherwise leading a life which is likely to bring the office of the head of the math into contempt.' It is possible that the Commissioner himself may not have faith in God or religion and may not know what morality is. Still, such an officer is to probe into the private life of the head of a holy math, sit in judgment over his conduct and remove him from office! I submit that such provisions are monstrous. If we want better administration of endowments, this is not the way of doing it. We have had enough experience of it in the working of religious institutions. If we have a department or a board consisting of persons possessing the necessary qualifications and competent to supervise, it is understandable. For entry into every department, the Government prescribe certain qualifications. But for the management of religious and charitable institutions, they think that anybody can manage them. Probably we are in the days of secularism. This amending Bill accomplishes nothing and I doubt very much whether it will accomplish even the claim put forward by the Government that it remedies the defects in the Act in the light of the Supreme Court judgment. If the Government really mean to manage the religious and charitable endowments better, they must bring forward a comprehensive Bill covering the institutions of not only a particular community but of all the people in the State; there must be some method in madness."

* SRI M. D. THYAGARAJA PILLAI :—“கனம் உதவி

சபாநாயகர் அவர்களே, ஹைகோர்ட்டு சப்ரீம் கோர்ட்டு இவைகளின் தீர்ப்பால் ஏற்பட்ட விளைவைச் சமாளிக்கும் நோக்கத்துடன் சர்க்கார் கொண்டு வந்துள்ள அறநிலையப் பாதகாப்பு திருத்த மசோதாவை நான் வரவேற்பதுடன், இன்னும் இந்த மசோதாவில் செய்யப்படவேண்டிய அபிவிருத்திகள் என்னென்ன என்பதைப்பற்றி சில யோசனைகளையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“இந்த தர்ம ஸ்தாபனங்கள், மடங்கள், ஆலயங்கள் ஆகிய இவைகளின் நிர்வாகத்தை ஒழுங்கு படுத்தும் முறையில் முந்தைய அரசாங்கம் 1927-ம் வருஷத்திலேயே ஒரு என்டென்மெண்டு போர்டை ஏற்படுத்திற்றுமேண்டும் சர்க்கார் 1951-ம் வருஷத்தில் அந்த ரிவிஜியல் என்டென்மெண்டு போர்டின் கீழ் இருந்த நிர்வாகத்தைத் திறம்பட நடத்த தாங்களே எடுத்துக்கொண்டு, கமிஷனர், டெபுடி கமிஷனர், அலிஸ்டெண்டு கமிஷனர்கள் இவர்களையெல்லாம் நியமித்து இவர்கள் மூலமாகவும் ஏரியாக் கமிட்டிகள் மூலமாகவும் நிர்வாகத்தை நடத்த ஆரம்பித்தார்கள். இருந்தும் முன்பு காணப்பட்ட குறைபாடுகள் எல்லாம் இன்றைக்கும் காணப்படுகின்றன. இப்போதிருக்கும் சட்டத்திற்கும், விதிகளுக்கும் முரணாகவே பழைய ஸ்கீம்கள் இருந்து வருவதால் பல காரியங்கள் அவைகளை அனுசரித்து நடைபெற்று வருகின்றன. இப்படியும் ஒரு நிர்வாகம் நடைபெறுமா என்று நீங்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியப்படலாம். ஆனால் இன்றைக்கும் பல தேவஸ்தானங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் அங்கே நடந்துவரும் ஊழல்கள் நன்றாகத் தெரியும். குறிப்பாக பல இடங்களில் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும், தர்ம கர்த்தாக்களுக்கும் ஒற்றுமை கிடையாது. ஏரியாக் கமிட்டிகள் இருக்கின்றனவே தவிர அக்கமிட்டிகள் சொல்லும் பல யோசனைகள் எதுவும் அங்கே கிடைக்கப்படுவதேயில்லை. பெரும்பாலான நிர்வாக அதிகாரிகள் பழைய ஸ்கீம் படியேதான் இப்போதைய சட்டம் விதிகளுக்கு மாறாக நிர்வாகத்தை நடத்தி வருகிறார்கள். சர்க்கார் அனுப்பும் உத்திரவுகள் எல்லாம் தர்ம கர்த்தாக்களுக்குக் காட்டப்படுவதேயில்லை. சர்க்கார் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு அவைகளை அனுப்புகிறார்கள். அவர்கள் தர்மகர்த்தாக்

6th August 1954]

[Sri M. D. Thyagaraja Pillai]

களுக்குத் தெரிவிக்காமலே ஏதாவதொரு பதிலை அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தேவஸ்தான நிர்வாகம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகிறது. நிர்வாகத்தில் இந்தமாதிரியான ஊழல்கள் மலிந்து சிதப்பதன் காரணமாக, பெரும்பாலான ஆலையங்களில் வருமானம் வெகுவாகக் குறைந்துகொண்டே வருகின்றது. பழம் பெருமை மிக்க ஆலையங்கள் பல அழிந்துகொண்டே வருகின்றன. அவைகளின் கோபுரங்கள் பழுதாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிற்குச் சென்று பார்த்தால் நான் சொல்வதன் உண்மை நன்கு விளங்கும். ஆகவே சர்க்கார் முதற்படியாக தர்மஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகத்தை நல்ல முறையில் நடத்துவதற்கு வேண்டிய இலாகாவை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும். நிர்வாகம் சரியான முறையில் நடந்தால் தேவஸ்தானங்களின் வருமானம் ஆண்டுதோறும் அதிகப்படும். சர்க்கார் இலாக்காவுக்கும் அதிக வருமானம் வரும். ஒரு ஆலயத்திற்கு மிக அதிகமான பணம் வருமேயானால் அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு அந்தப் பிரதேச மக்களுக்கும், அங்கு வரும் பக்தர்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய சௌகரியங்களையெல்லாம் செய்து கொடுத்தது போகாமல் கையுள்ளவற்றைக் கொண்டு பழுதாகிக்கொண்டு வரும் பல வேறு கோயில்களைச் செப்பனிடவும் செலவிட வேண்டியது அவசியமாகும். பொறுப்புள்ள கோயில் நிர்வாகிகளுக்கு அளிக்கப்படும் சம்பளம் மிகக் குறைவானதாக இருக்கிறது. அனேக இடங்களில் அவர்கள் சம்பளம் மிகக் குறைவானதாக இருப்பதால் அவர்கள் தகுந்த முறையில் நடந்து கொள்ளாமலிருக்கிறார்கள். அவர்களது சம்பள விகிதத்தில் பல கிரேடுகள் இருக்கின்றன. சிலர் இன்னமும் பழைய கிரேடுப்படியே சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் ஒழுங்கு படுத்தி நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும், கோயில் தர்மகர்த்தாக்களும் ஒற்றுமை நிலவும் படியாகச் செய்ய வேண்டும்.

“மேலும் சர்க்கார் ஒரு உத்தரவைப் போட்டால் அந்த உத்திரவு சரியான முறையில் எல்லோருக்கும் அறிவிக்கப்படுவதில்லை. குறிப்பாக எல்லா உத்திரவுகளும் ஏரியாக்கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்கும் தர்மகர்த்தாக்களுக்கும் அறிவிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே பஞ்சாயத்துப் போர்டு இலாக்காக்களில் வெளியிடும் புல்லட்டின் போல சர்க்கார் உத்திரவுகளை எல்லாம் தமிழில் வெளியிட்டு அறநிலைய நிர்வாகிகளுக்கும், தர்மகர்த்தாக்களுக்கும், ஏரியாக்கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்கும் அனுப்பினால் ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும்மென்று நான் சர்க்காருக்கு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். உடனுக்குடன் இந்த உத்தரவுகள் எல்லோருக்கும் அனுப்பப்பட வேண்டும். இம்மாதிரியாக பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தால்தான் நம் ராஜ்யத்திலுள்ள தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகத்தை நல்ல முறையில் நடத்த வசதி ஏற்படும். இதில் சர்க்கார் தக்க கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு நான் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI C. KANDASAMY :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்துமத தர்ம பரிபாலன சட்டத்திற்கு சில திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்து, அவைகள் பொறுக்குக் கமிட்டியால் பரிசீலிக்கப்பட்டு நம் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப்பற்றி விரிவாக, ஷரத்துவாரியாக விவாதம் நடத்தும்போது எங்கள் சார்பாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய திருத்தங்கள் பேரில் அபிப்பிராயங்கள் சொல்லப்படும். அதற்கு மத்தியில் இப்பொழுது பொதுவாக தேவாலயங்களும் மடாலயங்களும் இன்று இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய திருத்தங்கள் போதுமா என்பதைப்பற்றி இந்தச்சபை முதன்முதல் பரிசீலிக்கவேண்டும்.

“மடாலயங்களும் தேவாலயங்களும் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏற்பட்ட அந்தக்காலத்தில் கேள்விமுறையில்லாத அளவுக்கு நிலங்களை சொந்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது நிறைய நிலங்களும் குறைந்த ஜனத்தொகையும் இருந்த காரணத்தினால் இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள நிலைமை அந்தக்காலத்தில் இல்லாமல் இருந்தது. இதையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றையதினம் எந்த

12-50
P.m.

[Sri C. Kandasamy]

[6th August 1954]

அளவுக்கு நம் தேசத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப்பார்க்க வேண்டும். குறிப்பாக அன்னிய ஏகாதிபத்தியம் இந்த நாட்டில் இருந்து வெளியேறியபோது ஜனங்கள் முன்பு எவ்வளவு மகத்தான பிரச்னைகள் தலையெடுத்து இருக்கின்றன என்பதைப்பார்க்கும்போது அதற்கேற்றமுறையிலே தர்ம பரிபாலனம் இருந்தால்தான் அது நீடித்து நிற்க முடியும் என்பதை சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன்.

“இன்றையதினம் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் பல லட்சக்கணக்கான மக்கள் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல லட்சக் கணக்கான ஏழை குழந்தைகளுக்கு எழுத்தறிவுகூட அளிக்கமுடியாத நிலை நாட்டில் நிலவுகிறது. பல நோயாளிகள் ஆஸ்பத்திரி வசதிகூட இல்லாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுபோன்றவைகளை பராமரிப்பதற்கு இந்த மடாலயங்கள், கோவில்கள் சொத்தின் பெரும்பகுதியை செலவிட்டால் கடவுளுக்கோ அல்லது மடங்களுக்கோ அல்லது மதத்திற்கோ எந்த விதத்திலும் குந்தகம் ஏற்பட்டுவிடாது. அந்த முறையில் திருத்தங்கள் செய்யப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் நிலையில் உயர்ந்த எண்ணத்துடன் பல சிக்கல்களை தீர்க்கக் கூடிய முறையில் நிர்வாக பொறுப்பை சரிவர ஏற்படுத்தினாலொழிய இந்த மடங்களிலும் கோவில்களிலும் ஊழல் மலிந்து மனிதத்தன்மை இல்லாத கூடங்களாக காட்சியளிக்கும் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. இந்த மடாதிபதிகளின் வாழ்க்கையைப்பற்றி கேட்கப்போனால் மிகமிக கேவலமாகயிருக்கிறது. சந்நியாசிகோலத்தில் உள்ளவர்கள் படாபேபமாக மக்களால் மிக வெறுக்கத்தக்க முறையில் வாழ்கிறார்கள் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது.

“தஞ்சை ஜில்லாவில் மடங்களிலும், கோவில்களிலும் டிரஸ்டியாக இருப்பவர்கள் பல நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் பஞ்செய் நிலங்களை வைத்திருக்கும் நிலப்பிரபுக்களே. இவைகளெல்லாம் சொல்லும்போது நான் நாஸ்திக வாதம் பேசுகிறேன் என்றோ கடவுளைப்பற்றி குறைசூறுகிறேன் என்றோ நினைக்கவேண்டாம். இந்தக் கோவில்களைச் சுற்றிலும் மடங்களைச் சுற்றிலும் இருப்பவர்கள் நல்ல முறையில் வாழவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்கவேண்டும். பெரும்பாலும் நூற்றுக்கணக்கான நிலங்கள் வைத்திருக்கும் பட்டாதார்களிடம் தான் இவைகளெல்லாம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. ஆகவே இந்தச் சொத்து இவர்களின் பரம்பரைச் சொத்தாகப் போய்விடுகிறது. ஆதலால் இவர்கள் வைப்பதற்கு சட்டமாக இருக்கிறது. தங்கள் சொந்த ஸ்தாபனமாக்கவே கருதுகிறார்கள். தங்கள் இஷ்டப்படி பணத்தை செலவழிக்கவும், அரசியல் செலவாக்கு பெற்று எந்த விதமான காரியங்களையும் சாதித்துக்கொள்ள முடிகிறது. தங்கள்கீழ் உள்ளவர்களை தங்கள் இஷ்டப்படி நடத்துகிறார்கள். இவர்கள் எந்தவிதமான காரியங்களைச் செய்தாலும் இவர்களைக் கேட்பார் ஒருவருமில்லை. இங்கு இருக்கும் பணம் பாழாக்கப்படுகிறது. மக்களுக்கு பயன்படக்கூடிய வகையில் உபயோகப்படுத்தப்படவில்லை என்று அனுபவம் உள்ள எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பதை துற்றுக்கணக்கான உதாரணங்களோடு விளக்கலாம். குறிப்பாக மடங்களிலும் கோவில்களிலும் எளிமையும் தூய்மையான வாழ்க்கையும் முக்கியமாகக் கருதப்படவேண்டும். திருநீரும், உத்திராசூ மாலையும், நாமமும் அணிந்திருந்தால் அவர்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கும் காலம் மலையேறி விட்டது. உள்ளத்தில் தூய்மையும், நியாயமான உணர்வும், எளிய வாழ்க்கையும் நடத்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் உடையவர்களினால் தான் இக்கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்கும் மதிப்பும் விமோசனமும் ஏற்படுமே தவிர, வெறும் சம்பிரதாயத்திற்காக மக்களை அவர்கள் வணங்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அது நடக்காத காரியம்.

“இந்த டிரஸ்டிகள் அமர்த்தப்படுவதிலும்கூட எந்த அளவில் நியமிக்கப்படுகிறார்கள் என்ற வரையரை கிடையாது. முன்னாள் ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆளும் கட்சியாக இருந்தபோது அவர்களுக்கே வேண்டியவர்களையே அமர்த்திக்கொண்டார்கள். இப்போதும் அம்மாதிரியாகவே காங்கிரஸ் கட்சி பதவிக்கு வந்த பிறகும் பல லட்சக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை

6th August 1954] [Sri C. Kandasamy]

வைத்திருப்பவர்களுக்கும், பெரும் பெரும் பணக்காரர்களுக்கே இந்த டிரஸ்டி பதவிகள் அளிக்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரியாக மாறி மாறி பழைய பரம்பரை பாத்தியதை நீடித்து வருகிறதேயொழிய கிராமங்களிலே இருக்கக்கூடிய ஏழைமக்களை அன்பாக நடத்தக்கூடிய ஒருவரை அமர்த்துவ தில்லை. பிரதேசக் கமிட்டியில் பெரும்பாலானவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் தான் உட்கார்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்விடங்களிலெல்லாம் இன்னும் பழைய முறையே நீடித்துவருகிறது. தங்கள் நிலங்களையும் கோவில் நிலங்களையும் ஒன்றாக சேர்த்து பயிரிடுகிறார்கள். கோவில் செலவிலேயே தங்களுடைய சொந்த செலவையும் சேர்த்து எழுதிவிடுகிறார்கள். ஏழை கள் மிக மிக கஷ்டப்படுகிறார்கள். அன்புத் தன்மையில் அவர்களை நடத்தி அவர்களின் அபிமானத்தை பெறுவதற்கு பதிலாக சைவம், வைஷ்ணவம் என்று பேசி மக்களை ஏமாற்றி பெருவாரியான பணத்தைக் கொள்ளை யடிக்கிறார்கள். ஏழை எளியவர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் ஏற்படுவதில்லை. ஒழுங்காக நடத்தப்படும் கோவில்கள் 100-க்கு ஒன்று இரண்டு இருக்குமேயொழிய, மற்ற பெரும்பாலான கோவில்கள் மிகவும் மோசமான முறையில் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதைப்பற்றி எவ்வளவு தான் புகார் செய்தபோதிலும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படு வதில்லை. இங்கு இருக்கும் டிரஸ்டிகளும் அதிகாரிகளும் நேரடியாக பணத்தை கொள்ளை அடித்திருந்தாலும்கூட எந்த விதமான நடவடிக்கை நடக்கப்படுவதோ தண்டனை விதிக்கப்படுவதோ கிடையாது. பல லட்சக் கணக்கான ரூபாய்கள் நியாயமற்ற முறையில் செலவழிக்கப்படுகிறது.

“சென்ற மூன்று வருஷ காலமாக பல கோவில்களின் நிர்வாகம் மிகவும் ஊழல் மலிந்தவையாக காணப்படுகிறது. இதைப்பற்றி புகார் செய்தும் டிபார்ட்மெண்டுக்கு மனுக்கள் அனுப்பியபோதிலும் இதன்மேல் நட வடிக்கை ஒன்றும் எடுக்கப்படவில்லை. நாட்டில் இந்தவிதமான நிலை நீடித்திருக்கும்போது பள்ளி ஆசிரியர்களிடம் தெய்வ நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டிட போகிறது என்று கனம் சுப்ரமணியம் பேசுகிறார். சரியான படி நிர்வாகம் நடந்தால்தானே, அன்புடன் மக்களிடம் பழகினால்தானே, அன்புநெறி போதிக்கப்பட்டால்தானே தெய்வநம்பிக்கை ஏற்படும். இன் றையதினம் தெய்வத்தைப் பணயமாக வைத்து கண்டபடி பணத்தைக் கையாளுகிறார்கள். பாடுபடும் ஏழை விவசாயிகளுக்குப் பணம் சேறுவ தில்லை.

“தஞ்சையிலுள்ள ஒவ்வொரு கோவிலிலுள்ள நிலங்களில் 10, 15 ஏக்கர் நிலங்கள் வீதம் குறைந்தபட்சம் மூன்று லட்சம் ஏழை குடியானவர்களுக்கு கொடுக்கலாம். பத்து லட்சம் பேர்கள் இதனால் நிம்மதியாக வாழ வழி செய்யலாம். இதன் மூலமாக ஓர் பெரிய பிரச்சினையைத் தீர்க்கமுடியும். நிலச்சீர்திருத்தம் ஒருபுறம் இருக்க, குடியானவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் நிலங்கள் நடுத்தரக் இன்றி நேரடியாக கொடுக்கப்படவேண்டும். இம்மா திரியான காரியங்களை அரசாங்கம் செய்ய முன்வந்தால் சுமார் மூன்று லட்சம் குடும்பங்கள் சிறும் சிறப்புமாக வாழ்வதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கும் என்று நான் சொல்வது மிகையாகாது. இதனால் ஒவ்வொரு தாலுக்காவிலுள்ள மக்கள் சுகமாக வாழ்வதற்கு வழி உண்டா. என் தஞ்சை ஜில்லா பசிப்பினியின்றி மிகவும் செழிப்புற்று விளங்கும். ஓரளவுக்கு இந்த சென்னை மாகாணத்திற்கே இதனால் பெரும் பயன் ஏற்பட முடியும். இவற்றையெல்லாம் யோசித்து விவசாயிகளுக்கு நன்மை கிடைக்கும்படியான திருத்தங்களை ஏற்படுத்தி இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஆங்காங்கே நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரதேச கமிட்டிகள் கூடுமான வரை அந்தந்த பகுதியிலுள்ள மக்களின் அபிப்பிராயங்களை ஆதரித்து அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்ய முற்படவேண்டும். அந்த பிரதே சத்திலுள்ள மக்களின் மத்தியில் தேர்தலை வைத்து அவர்களின் வாக்கிற்கு மதிப்பு கொடுக்கவேண்டும். இருபது, முப்பது வருஷ காலமாக பரம்பரையாக இருந்தவர்களின் குடும்பத்தில் வந்தவர்கள் தான் டிரஸ்டியாக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். ஆதலால் இந்த நில பிரபுக்களை எதிர்த்து இங்கு இருக்கும் அதிகாரிகளும், மற்றவர்களும் போராடவேண்டியவர்களாயிருக்

[Sri C. Kandasamy]

[6th August 1954]

கிறார்கள். நிர்வாக காரியங்களில் கமிஷனர்கூட இந்த டிரஸ்டிகளை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்ய இயலாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆதலால் இந்த டிரஸ்டிகளிடம் வேலை செய்யும் ஊழியர்களும் அதிகாரிகளும் ஒரு பெரிய போராட்டத்தை நடத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியாக பெரிய பணக்காரர்களையும், நிலப் பிரபுக்களையும் டிரஸ்டிகளாக அமர்த்தப்படுவதைவிட, ஏழைகளிடம் அன்போடு பழக்கூடிய டிரஸ்டிகளை நியமித்தால் டிரஸ்டிகளுக்கும் ஊழியர்களுக்குமிடையே ஒற்றுமைப்பு ஏற்படும். கோவில்களிலும் மடங்களிலும் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடைபெறும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member may continue his speech after lunch. The House will now adjourn for lunch and meet again at 3 p.m.”

(After lunch—3 p.m.)

SRI C. KANDASAMY :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, காலையில் நான் நிர்வாக அதிகாரிகளைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அதுசம்பந்தமாக பேசும்போதும் கிராமங்களில் இருக்கும் கோவில்களின் சூழ்நிலையை கவனிக்கும்போதும் அங்குள்ள பெரிய நிலப் பிரபுக்கள்தான் அங்குள்ள கோவில்களில் டிரஸ்டிகளாக இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் நிர்வாக ஊழல்கள் ஏற்பட்டு கோவில்கள் அழியக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. அதன் காரணம் அங்குள்ள நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு சம்பளம்தான் செலவாகிறது. அவர்களுக்கு மிகவும் குறைந்த சம்பளம் கொடுக்கப்படுவதால் தான் இந்த நிலைமை ஏற்படுகிறது ; அதனால்தான் ஒவ்வொரு தேவஸ்தானமும் ஊழலில் முழுகவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதிகாரிகளுக்கு நியாயமான சம்பளம் கொடுத்து நிர்வாகப் பொறுப்பு ஏற்கக் கூடியவர்களை நியமிக்கவேண்டியதும் அவசியமாக இருக்கிறது. அவ்விதம் நிர்வாகிகளைப்பொறுக்கும் அதிகாரம் டிபார்ட்மென்டின் கையில் இருப்பதால் சரியான முறையில் நிர்வாகிகளை நியமிப்பது கிடையாது. இந்தப் பொறுப்பை சர்வீஸ் கமிஷன் கையில் கொடுத்தால் நிர்வாகம் சரிவர நடத்துவதற்கு வழி ஏற்படும். இதனால் எல்லோருக்கும் கோவில் சம்பந்தமான வழிபாடுகளில் ஊக்கம் ஏற்படும். பிறகு எல்லோருக்கும் கடவுளிடத்தில் பரிபூரண பக்தி சதந்திரம் ஏற்படும்.

“ இப்பொழுது கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் அதிகப்படியான சொத்துமும் பணமும் இருப்பதால்தான் அவைகளைப்பற்றி அதிகமாக பேசவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. நிர்வாகஸ்தர்கள் சரியானபடி நிர்வாகம் நடத்தாமல் இருப்பதால்தான் கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் கெட்ட பெயர் ஏற்பட்டுவருகிறது. ஆயிரக்கணக்கான பணத்தை செலவு செய்து பிரசாரம் செய்தாலும், திருவெம்பாவை, திருப்பாவை மகாநாடுகள் பல நடத்தினாலும் செல்வாக்கு வந்துவிடாது. இவ்விதம் கோவில்களின் பணத்தை எடுத்து செலவழிப்பதால்தான் அவர்களுடைய செல்வாக்கும் குறைந்து வருகிறது. அதனால் பல கோவில்கள் அழியக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை கவனியாமல் இருந்தால் எந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவரப்படும் விடம் என்பதை எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக, கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் பல லட்சக்கணக்கான ஏக்கர நிலங்கள் இருக்கின்றன. இந் நிலங்களை சரியான முறையில் குத்தகைக்கு விட்டால்தான் தேவஸ்தானங்களுக்கும் மடங்களுக்கும் செல்வாக்கும் மதிப்பும் ஏற்படும் என்பதைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இவ்விஷயங்களை கவனித்து, கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு கனம் மந்திரி அவர்கள் தக்க காலத்திற்குள் ஒரு திருத்த சட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு வழிவகை செய்தால் உண்மையாகவே அவர் எல்லோருடைய பாராட்டுதலுக்கும் உரியவராவார் என்பதை எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். கோவில்கள் விஷயம் கிராமங்களில் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. மக்கள் மதத்தை வெறுக்கக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். மதத்தைப் பற்றி கேவலமாக பேசக்கூடிய அளவில் நிலைமை வந்திருக்கிறது.

6th August 1954]

[Sri C. Kandasamy]

“இன்றையதினம் கோவில்களில் சீர்திருத்தம் நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. அதை வரவேற்கிறோம். கோவில்கள் சுத்தமாக இருக்கக்கூடிய அளவில் நிர்வாகம் நடக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். கோவில்கள் சுத்தமாக இருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் கோவில் நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் ஒழுங்காகவும் நேர்மையாகவும் இருக்கும்படியாகச் செய்வது ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது. மதப் பிரசாரத்தில் மட்டும் இப்பொழுது நிர்வாகம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. மடங்கள் ஏற்பட்டதன் எண்ணம் மதத்தைப்பற்றி நல்ல முறையில் பிரசாரம் செய்யவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். ஆனால் இப்பொழுது மடங்கள் மிகவும் மோசமாக இருக்கின்றன. கவர்ன்மெண்ட் டிபார்ட்மென்டும் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக பல திருத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் நியாயமான திருத்தங்கள். அவைகளையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். கமிஷனருக்கு அதிகப்படியான அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 5 சத விதம் வசூல் செய்வதை 7½ சதவிகிதம் வசூல் செய்து டிபார்ட்மென்டை நல்ல முறையில் நடத்தவேண்டும் என்றும் ஒரு திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நிர்வாகத்தை நல்ல முறையில் நடத்துவதற்கு பணம் வேண்டும். அதற்காகத்தான் அந்தத்திருத்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நல்ல நோக்கத்துடன் தான் அந்த திருத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI K. VENKATASWAMY NAIDU :—“ Mr. Deputy Speaker, this Bill has come just to rectify some defects which have been pointed out in the original Act. Though the Act was passed in 1951, we were not able to make any appreciable progress all these three years because every section was questioned and the High Court's decision was very much against the Act. But luckily, the Supreme Court took a very sane and reasonable attitude and it has helped a great deal to solve the difficulties. Sections 21, 30 (2), 31, 35, 56 and 63 to 69 are the only sections which were declared invalid and section 76 (1) was declared invalid as conflicting with the Fundamental Rights. So we shall now confine ourselves to these sections. These sections deal with three or four aspects of temple administration.

“ Section 21 deals with the right of entry in a public temple or other religious institution for certain purposes. This has been misunderstood as conflicting with temple-entry and it was said by a Member who spoke this morning that this is a negation of temple-entry. That is not at all the point at issue here. The right of entry to certain very important places in a temple is given only to those who perform religious functions there. If the Commissioner or other people have to go to places like the *sanctum sanctorum*, they are allowed to go subject to certain conditions. That is all the point that is involved in this section. Though the section was held invalid, it was said that the right of entry might be allowed under certain conditions. One condition is the giving of notice to the trustee and another condition is that the practices and usages of the institution concerned should be respected. A provision is also made that the servants of the institution could also enter such places if they are authorized by the Commissioner, Deputy Commissioner or Assistant Commissioner. Considering

[Sri K. Venkataswamy Naidu] [6th August 1954]

the restrictions that are imposed, there is sufficient guarantee that the practices and usages of the institution will be respected. I think that the section as amended is in conformity with the wish of the Supreme Court and that it is in order.

“ Section 30 (2) provides for the provision of amenities for the worshippers and for the training of archakas and othuvars. Othuvars recite verses and sing songs in praise of God. I do not see why there should be any express permission conferred on anybody to provide for these things. These are all very essential and necessary things connected with the temple. The worshippers must be given all facilities. It is not a question of merely taking money from them and asking them to shift for themselves. During the festival in Guruvayur, lakhs of people come. What are the amenities that are provided to the worshippers? The temple gets a lot of income. But compared to the income, the amenities that are provided to the worshippers are very little. It should not be considered that provision of amenities to the worshippers is something extraordinary or is not a routine work of the temple. The idea must be that these are certain things which every temple that has got some money should do. The permission of the Commissioner is not necessary in this respect because these are things which must be done as a matter of routine. This has been made a separate matter for which the permission of the Commissioner is required. But the present amendment makes the matter more liberal. It says that the Commissioner will advise the trustees who will do all that is necessary for the provision of amenities to worshippers.

3-10
p.m.

“ In the Tirupati temple, which has got a large surplus, we have seen that many amenities are provided to the worshippers by way of water-supply, accommodation and other things. So, there is every convenience for people to go and worship in that temple. Similarly, every temple which has some surplus and which can afford the expenditure must provide such amenities to the worshippers. But, usually, what happens is this. The municipality or the panchayat levies a fee and the temple is forced to pay that money. The moment that the fee is paid, the temple gets rid of all responsibility and it is said that it is the business of the municipality or the panchayat to provide amenities to the worshippers. That is not enough. Where the temple can afford the expenditure, those in charge of it must themselves do as much as possible for the convenience of the worshippers. They must have choultries for accommodating worshippers. They must provide them with water facilities. There should not be a conflict with the Local Administration Department in this respect. I am saying all this only to emphasize that provision of amenities to worshippers should not be considered an extraordinary work but a routine work. In the same way, the training of archakas and othuvars is also a necessity in the case of temples. The archaka, to get any prestige for his place, must be a learned man who knows the scriptures and is able to win the respect of worshippers. So, this need

6th August 1954] [Sri K. Venkataswamy Naidu]

not be a special matter in respect of which the advice of the Commissioner should be called for. But wherever it is possible, it may be done. The guidance of the Commissioner in this matter will, of course, be very valuable. So, this section has been rightly amended.

“ Now, section 31 deals with the surplus funds of temples. Everybody's greedy eyes are naturally upon this surplus. But if one examines the question, one will find that there are very few temples which have got a real surplus. Sometimes, artificial surpluses are created. That is because the Department does not allow various items in the budget. Temples are not repaired and certain amenities for worshippers are not provided. These are not considered to be routine things and only routine things are provided for in the budget. All these things which a cultured society will require are not allowed in the ordinary budget. For instance, I am told that recently after the decision of the Courts, propaganda lectures and classes have been omitted in the budget. The Department appears to have said that these things come under section 57 or section 31, that they are not of a routine nature, that hereafter they should not conduct any lectures or classes and that the special permission of the Commissioner must be obtained for that purpose. In this way, some surpluses are created. Look at any temple in South India, e.g., the Madurai temple, the Rameswaram temple or the Srirangam temple. There is no surplus at all in these temples. They are big institutions. For their ordinary work itself, they have not sufficient money. But there are a few smaller temples which have got some surplus. If this surplus is to be properly utilized, I would say that it must be first used for the renovation of the temples. Wonderful works of art are there and they have got to be preserved if our art and culture should be really respected. But this is not being done. Very few renovation works are undertaken. For instance, in the Tirupugalur temple there is some surplus, but the temple is in a dilapidated condition. Renovation work has not been undertaken in that temple. So, wherever it is possible, renovation work must be speedily undertaken.

“ The Kaliaperumal temple in the Tiruchirappalli district has a large surplus, but the worshippers are not given any facilities whatsoever. It is a money-grabbing institution. The pilgrim goes there but he has no accommodation or water-supply. It must not be like this. We must give very high priority to provision of facilities for the pilgrims. If such things are done, there will be no surplus at all. First of all, we must look to the comforts of the people who give the money. That is a mere humane service which we can do. Without doing that, there is no use of creating surpluses.

“ Then, there is the Mariamman temple in Periapalayam, very near Madras. There the pilgrims are living under trees. If it rains they are drenched. No amenities are provided but still there

[Sri K. Venkataswamy Naidu] [6th August 1954]

is the accumulation of surplus. What I say is this. Very little surplus is there. We must not think that we must accumulate this surplus where essential amenities have got to be provided.

" Section 21-A is a provision which is newly introduced. This is in pursuance of an undertaking given to the President of India. This is a very important provision. We must have very great regard for the President of India and we must see that the undertaking is followed up by means of this provision. New section 21-A says—

' The Commissioner, Deputy Commissioner . . . shall, so far as may be, observe forms and ceremonies appropriate to the religious institution in respect of which such powers are exercised and, in the case of a math, act in conformity with the usages of the math in his dealings with the head of the math.'

So, it must be remembered that these temples have got their own different cults and each cult must be respected. This is a point which must be borne in mind whenever we deal with the question of temples. This is what the President has suggested and so, the new provision is made. I welcome it very much. It must not be a mere pious wish but it should be a directive to all officials, and every official should take a pledge when he enters the temple that he will respect the sentiments of the people and see that their religious practices are observed satisfactorily.

" Then, I come to the Endowments Administration Fund. I must congratulate the Government on finding a way out of the difficult impasse. Since it was said that this levy should not be imposed, it has become a very knotty question. But the Government have been able to discover this method and by this, they will be able to get the necessary money for this Fund. But we must not, as some hon. Member has suggested, increase this levy. Already, the rate is 5 per cent or $6\frac{1}{2}$ per cent which is very high. So, we must collect only the necessary amount and must not create again some surplus. It is said that some surplus fund will be created out of which renovation of other temples will be undertaken. But this is not the stage for it. The Government must win the confidence of the public that they are doing the work properly and that they deserve to be given more money. Till then, it is enough if they get so much money as is necessary to run this department. So, the present levy is quite sufficient and I should say is even a little more than necessary. I think we must be satisfied with that.

" On this occasion, I would like to refer to another matter. The Department is very much undermanned. There are not sufficient Inspectors and there is a heavy load on the available staff. That is why many of the items of work are not attended to. For instance, the Charities Department has not begun to function. The Government by a Notification have said that if any particular charitable institution was mismanaged, it may be brought to the notice of the Government. But, the Department has not touched the fringe of the matter as it does not have sufficient staff. It is worthwhile to have special staff for this purpose. There are many

3-20
p.m.

6th August 1954] [Sri K. Venkataswamy Naidu]

Charities in the hands of private individuals which have lot of money. If the Government want to use all this money for public good, there must be a separate Department with at least a skeleton staff to begin with. It may be said that there is the Administrator-General. Whatever it is, there is case for separate staff. It is very necessary that the Charities Department should begin to function as soon as possible with necessary staff so that a number of Charities, whose funds are at the present time mismanaged by private individuals, may also be covered. For all these things, this fee, which has not been collected so far and which will be collected now will be an advantage.

“ Sir, these are some of the main features of the Bill. The Bill is a very small one and has been brought forward to rectify certain defects in the previous Act, which have been pointed out by the Supreme Court. What is most important now is that we must get prestige for the Department. I am sure after the passing of this Bill, the Department will be able to do better work. Then it will be time to think of overhauling the whole system of administration. After the Department makes some progress and after it is able to stand on its legs, we can think of other improvements. After some time we can review the whole matter and see if we cannot make better provisions on various aspects. Till then, I think we should be satisfied with the present Bill that is before the House and I request the House to pass the same.”

* SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, I have a few observations and general comments to offer on this Bill which has been brought before the House, apart from one or two observations on the actual sections and wording of sections.

“ Sir, the Bill is far too meagre and probably is meant to be a minor amendment to the major Act. But, then, the subject-matter of the Bill is that in trusts and charities and similar institutions of a religious character that will be brought under public control, mismanagement of any kind should be prevented. This is very desirable thing though it is a very wide subject. As it is, we see that only Hindu Religious and Charitable institutions are brought under such control. But this State and the people of this State in their turn should be the watch dogs of not merely Hindu Religious and Charitable institutions, but also of Muslim Religious and Charitable institutions and also Christian institutions. There is no reason why the Hindu community alone should derive the benefits from these institutions and why the Muslim and Christian communities also should not derive such benefits from their respective religious institutions. The Muslims and Christians are, I suppose, suffering under the same handicap as Hindus. There are excellent Muslim Charitable institutions which are mismanaged by private individuals. Why should such institutions be under the stranglehold of these people? The Christian institutions also suffer likewise. No doubt, India is a secular State and there should not be any discrimination between one religion

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [6th August 1954]

and another. All the same, I think there is nothing to prevent us from bringing forward a comprehensive legislation which will cover all the three major religions and perhaps a few other minor religions. Let our Muslim and Christian brethren also get the benefits which the Hindus get. My point is that all the religious and charitable institutions which at present cater to the benefit of any section of the public must be brought under the purview of a comprehensive legislation. That is my first appeal.

“ Secondly, I wish to state that the present Act has not been working satisfactorily at all. It is a pity—the Hon. Minister in charge of this Bill and the ex-Minister may pardon me for saying this—that the various officers of the Department dealing with religious endowments have not wholly satisfied the people. I know the hereditary trustees have been, in many cases even in Malabar, guilty of gross negligence, mismanagement and things like that. They have been helping themselves to acquire large sums of money which do not belong to them and which could be put to public use. Now, the management of the institutions which were under the trustees, has been handed over to executive officers who are under the control of the Deputy Commissioner or Commissioner or whoever he may be for the time being. I know of several cases even in Malabar where these executive officers have become wastrels, squanderers and swindlers and also a great menace to public. Large sums of money are committed to the care of such people. Men of straw and men with minor security or very little guarantee have been appointed to positions of trust and great responsibility. Such people have now been appointed as Managers of these institutions. Again, somebody with little or no experience are imported into a particular place from a distant place. For an institution at Tellicherry, they bring a person from Palghat and for an institution at Palghat they bring a man from Payyanur. In this manner, persons who have no local check or control and about whom nothing is known are appointed. If for any reason they are dismissed, they go back to their place and there is no hold on them, as they are men with no stake. The management of the institutions is left to the care of such people. I know of numerous cases where these officers have been playing ducks and drakes with the funds committed to their care. People say that there is a centralized form of administration and the higher officers could always investigate into the work and conduct of these officers. No doubt enquiries into such cases are conducted. But, we know that they are only dilatory and elaborate enquiries. Retired persons are appointed for this purpose. They may or may not meet as health may not permit them. If, however, health permits them, they may meet once in three months or so. This is the nice way in which these officers are getting along with such enquiries. Nobody seems to bother about these matters. Hardly one executive officer gets punished for mismanagement. The whole lot of them continue in their jobs and even after enquiries, they are allowed to continue in the saddle. Even in one or two cases, if they

6th August 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

receive some punishment, they somehow or other get themselves reinstated in service and immediately they find themselves in their old positions, they are able to wreak their vengeance. I am pressing this point in such strong terms in the hope that the Government will look into this matter and exercise proper control over these officers. I only wish to bring home to the Hon. Minister in charge of this Bill who is here and who I suppose, is listening intently, the fact that these executive officers are making merry with the charitable institutions and their funds. When we are trying to save the institutions from the mismanagement of trustees, it is time we take steps to see that they do not fall from the frying pan into the fire. This is the position with regard to many of the temples in the State and also the Dewaswoms in Malabar.

“ With regard to the principle or doctrine of *cypres* application of surplus funds, I wish to say a few words. An hon. Member from the other side was saying that artificial surplus should not be created. Actually, what happens is this. In many cases, in the name of propagating the tenets of the religion, a lot of expenditure is incurred. This is done for the purpose of shrinking the surplus fund. Such things should not be tolerated. There cannot be any objection for incurring *bona fide* expenditure. There are many institutions in Malabar which have a surplus. For instance, the Guruvayur temple, the temples under the management of the Chirakkal Raja and some other temples yield good surpluses. In such cases, the surplus amount should be made available for the commonweal. Once the religious institutions' needs are met, any surplus that may be left must be made available for the betterment of the people. In this connection, I wish to refer to an instance which may not be happy. According to the provisions contained in the old Act, a trustee could make available large sums of money to any public institution which he liked. But, now the Deputy Commissioner's permission is necessary. There is a First Grade College in Malabar. The Zamorin wanted to give a couple of lakhs of rupees from the Guruvayur temple funds to this College. But the hypersensitive Deputy Commissioner after analysing the various provisions of the Act came to the conclusion that the amount should not be diverted from temple funds and refused sanction. This is the way in which the law is being administered, and I was surprised at his action. If the Deputy Commissioner were to enforce the provisions of the Act in this spirit, I am afraid it will be against public weal. Then, under the present Act what is done is, instead of the trustee being enabled to make over such amounts for public good to a college or any other institution, the Commissioner is given power and it is where practical difficulty arises. There may be cases of small villages with temples and institutions and they may not be able to make all the representation and convince the Commissioner, who is by the way an immobile body often times sitting in Madras City itself. Particularly where the local official in the Committee is against a

3-30
p.m.

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [6th August 1954]

particular case, it must be possible to enforce such powers under that section, that is the *cypres* doctrine here, of making over funds to public institutions. Such powers must be given to local bodies or the Area Committees or if it is a Municipality, to the Municipal Council. It is the democratic views, the popular control, the popular organization which must be given the power to decide in what way the surplus fund must be made use of and not the Commissioner sitting in Madras City. It is this over-centralization introduced in various departments of administration that makes it more and more difficult for the people to get things done. There is a sense of frustration creeping in the minds of the people. I, therefore suggest that that section may be modified accordingly. The Government themselves may bring in the necessary amendment to make available the surplus funds for public institutions at the discretion of some local authority near about.

“ I wish to make one small suggestion before my time is up and that is with reference to section 21. Under that section, the entry of officials is to be regulated according to the customs and usages. Under the 1951 Act, it was laid down that section 21 would not authorise any one other than a Hindu to enter a Hindu temple or Math. That has been omitted now. I do not know why. The old section prevented non-Hindus being allowed into Hindu temples. But under the present Act, a non-Hindu could be allowed into a Hindu temple, if the Magistrate so orders. This will only lead to communal clash or tension at some future date. I, therefore, suggest that the old section 21 (4) wherein it was laid down that nothing shall authorise a person of non-Hindu religion to enter a Hindu temple or Hindu math should not be omitted.

“ These are my suggestions and I suppose the Hon. Minister will take the earliest opportunity of bringing in a comprehensive legislation on the subject and not be satisfied with this patch-work of legislation. There are other decisions of the High Court which have not been taken into account. I know a particular case where Justice Basheer Ahmed pointed out a lacuna in the Act. Again, in a Full Bench of the High Court certain other sections were held unconstitutional in the light of the Constitution Act. These have not been considered. The present legislation has been brought only in conformity with one decision of the Supreme Court. I feel more serious thinking should be given to this matter and we should not be content with patch-work attempts. More than all this, legislation should be done on a comprehensive basis giving a re-orientation to legislation on this subject so that that Act will cover all religious denominations and the entire people of the State.”

* SRI N. GOPALA MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, this legislative measure comes back to us for amendment of the Act in the light of the decision of the Supreme Court. Legislative enactments for similar amendments have come before and

6th August 1954] [Sri N. Gopala Menon]

may come hereafter also. Now, 12 sections of the Act out of the 106 sections, have been declared void by the Supreme Court. By the decision of the High Court, many more sections were declared void. Sir, this shows a certain slackness in legislation; a lack of precision in using words and phrases and an incorrect appreciation of the rights of parties involved in legislative enactments. Sir, I desire to offer just a few remarks on the amendments that are now placed before us.

“ One amendment which I could not comprehend is 31-A—validation of past appropriation of surplus funds. Sir, under section 31 of the Act of 1951, the trustee with the previous sanction of the Deputy Commissioner can divert funds for other purposes following the *cypres* doctrine and there is a right of appeal provided in the Act, from the decision of the Deputy Commissioner to the Commissioner and the decision of the Commissioner prevails. From that there may be a right of appeal to the Government. Now under section 31-A what is sought to be done is that the decision, if given, of the Commissioner and of the Government are to be treated as void and the decision of the Deputy Commissioner is to be treated as valid. To give an analogy, this Legislative Assembly is asked to approve of a decision of the District Munsif which has gone on appeal and which has been reversed by the District Court and High Court and to say that it shall prevail and to treat the appellate decisions as wrong. That exactly is what this provision says. It says :

‘ That such direction shall be deemed to be a direction made in pursuance of an order passed by the Commissioner under section 31 as amended by the said Amendment Act ; and any order passed by the Commissioner or by the Government in relation to such direction made by the trustee shall be void and of no effect.’

The result is that the decision of the Government and of the Commissioner are thrown overboard and the decision of the Deputy Commissioner is made to prevail. There must be something behind this amendment and the Government may have something up their sleeves in this matter. I do not know what it is. I know only one case where the Deputy Commissioner directed the diversion of a large sum of money for a particular educational institution; on appeal, the matter was reversed and went up to the Government. The Government, so far as I know, have not given any decision in the matter. If the object of this particular section is to uphold the decision of the Deputy Commissioner and to treat the decision of the Commissioner as wrong, I think that the Hon. Minister should tell us plainly, taking us into his confidence, that that is the real object of this section.

“ Sir, I pass on to section 21. It has been definitely said by the Supreme Court that it violates the right of the matadhipathi. I shall read just a few sentences from the decision of the Supreme Court :

‘ This section (that is section 21) empowers the Commissioner and his subordinate officers and also persons authorized by them to enter the premises of any religious institution or place of worship for the purpose of exercising any

[Sri N. Gopala Menon] [6th August 1954]

power conferred or any duty imposed by or under the Act. It is well known that there could be no such thing as an unregulated and unrestricted right of entry in a public temple or other religious institution, for persons who are not connected with the spiritual functions thereof. It is a traditional custom universally observed not to allow access to any outsider to the particularly sacred parts of a temple, as for example, the place where the deity is located. There are also fixed hours of worship and rest for the idol when no disturbance by any member of the public is allowed. Section 21, it is to be noted, does not confine the right of entry to the outer portion of the premises; it does even exclude the inner sanctuary, "the Holy of Holies" as it is said, the sanctity of which is zealously preserved. It does not say that the entry may be made after due notice to the head of the institution and at such hours which would not interfere with the due observance of the rites and ceremonies in the institution. We think that as the section stands, it interferes with the fundamental rights of the matadhipathi and the denomination of which he is head guaranteed under Articles 25 and 26 of the Constitution.

3.40 I was referring to the slackness of expressions used in the legis-
p.m. lative enactments brought before us. Now, in this Bill, the Government are trying to say what the rights of the matadhipathi are and what the rights of the officers, who want to have access into these institutions, are. But let us then look at the language that is used here. Clause 3 says :

'In entering the premises of a religious institution or place of worship, the person authorized by or under sub-section (1) or the Police officer referred to in sub-section (2) shall, if practicable, give notice to the trustee and shall have due regard to the practices and usages of the institution.'

Can anyone say that this is an amendment which defines the rights of parties? When a matadhipathi or an institution has a right to prevent people from coming in at all hours, the rights of persons who can enter the institution must be clearly defined. Then, there is no use of saying. . . if practicable, give notice to the trustee and shall have due regard to the practices and usages of the institution.' Who is to judge all this? How is the authority in charge of the institution to know whether he is entitled to notice? Officers can say it was not practicable to give notice. They can also say that they had due regard to the practices and usages of the institution when they entered the premises of a religious institution. When we define the rights and obligations of the parties in a legislative enactment, the language must be precise. We must say what rights the authorities of the institution have and what rights the department has got. I find in this amendment neither of these. It is as vague, as delightfully vague, as anything could be. I say that this amendment is certainly not an amendment, in conformity with the judgment.

"The other question on which I wish to offer a few remarks is 'the power of the matadhipathis to spend the pathakanikas'. It has been definitely stated in the Supreme Court decision that pathakanika is a personal gift. Being a personal gift, we cannot ask the matadhipathi to keep accounts of receipts and expenditure in respect of such gifts. Now what is sought to be done in this Bill is this. Clause 11 which seeks to amend section 55 of the Act says :

'The trustee of a math shall keep regular accounts of receipts of "pathakanika", that is to say any gift of property made to him as the head of the math and shall be entitled to spend the said "pathakanika" in accordance with the customs and usage of the institution.'

6th August 1954] [Sri N. Gopala Menon]

Now, Sir, a 'pathakanika' is a personal gift and so, in each case, he can use it as he likes. He can throw it into the Bay of Bengal or hide it deep in the bowels of the earth. None can ask him what he did with it or how he spent it. This measure is a half-way measure in the sense that he is asked to maintain accounts regarding receipts only but unfortunately he is not obliged to keep accounts of expenditure. Here is a question which relates to the right of the person who is in charge of the math. If it is his property, we have no business to question him about it. If it is not his property, we have got every right to ask him to keep an account of the receipts and expenditure. It is up to us to decide once and for all whether it has to be regarded as his personal property. If it is to be regarded not as his personal property but as property belonging to the institution, then we have every right to ask him what the receipts are and what the details of expenditure are. But this is a half-way provision. This is a thing which I cannot understand. It does not involve any legal principle. I hope, Sir, that the Hon. the Minister will be able to tell us why the amended section 21 and the new section 31-A are worded in the manner in which they appear in the Bill.

"Sir, when all is said and done, a legislation like this is absolutely necessary for purposes of safeguarding the large funds which the religious institutions possess and receive. The *Cypres* doctrine that is followed here is very good because those surplus funds have to be diverted for good purposes and I am sure that very good use will be made by the public, by the trustees and by the officials concerned of the diverted funds for charitable and public purposes. With these remarks, Sir, I resume my seat."

*SRI K. C. GOPALAN UNNI :—“ മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഈ ബില്ലുകൊണ്ട് ഹിന്ദു മതസ്ഥാപന നിയമത്തിൽ അടങ്കലുകളായ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്താൻ മാത്രമാണ് ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ ഹിന്ദു മതസ്ഥാപന നിയമം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഇതിന്റെ പാവപ്പെട്ടതായി കൊണ്ടു വരപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ശരിയായി ഭരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ എനിക്ക് നേരിട്ടറയം യാതൊരു ഭേദഗതികളുടെയും ഭരണം ശരിയായി നടക്കുന്നില്ലെന്ന് കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ നാടുവാഴ്ത്തത്തിന്റെ വിചിത്രമായ വിട്ട് ഉദ്യോഗസ്ഥരുമായിത്തന്നെ ഏറ്റവും വികൃതമായ രൂപങ്ങളുടെ മാതൃകകളായിരിക്കുകയാണ് ഇന്ന് നമ്മുടെ ഹിന്ദു മതസ്ഥാപനങ്ങൾ. ഹിന്ദു മതസ്ഥാപനങ്ങൾ പരമാധികാരമുള്ള ഒരു കമ്മ്യൂണിറ്റി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ചെറുതും വലുതുമായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഭവനങ്ങൾ അധിപതിക്കുന്ന എക്സിക്യൂട്ടീവ് അഫീസറുമാരും മാനേജർമാരും. അവർ ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് നിയമസഭയുടെ ഒരു കണക്കുകൂട്ടലുകൾക്കുവേണ്ടി വളരെ ഭയപ്പെടാമായിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം മതസ്ഥാപനങ്ങളെ ഉത്തരവുകൾക്കുപുറത്തുകയം അവയുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യുന്നതിനെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. പക്ഷെ ഇങ്ങനെയുള്ള നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവരികയെന്നു് കൊണ്ടുമാത്രം അത് സാധ്യമാണ്. ഈ നിയമത്തിന്റെ ഇനംവരെയുള്ള പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് ഉപരോധം മാത്രമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഒരു രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അടുത്തുണ്ടായ സുപ്രീം കോടതി വിധികൾക്കും മലബാറിൽ അങ്ങാടിപ്പറമ്പ് തിരുമാന്ധാകുന്ന് ഭേദഗതി ഭരണം ട്രസ്റ്റിയുടെ കൈയിൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഏതെങ്കിലും ലക്ഷണപരമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടു് അതിനുള്ളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യാമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ ഭേദഗതി സ്ഥാപനം

3-46
p.m.

[6th August 1954

3-50
p.m.

SRI M. PALANIYANDI :—“ கணம் உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, அறைய மசோதாவானது சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பின்படி மாற்றியமைத்து லக்ஷக்கடிகளுக்கு அனுப்பி அதன் பின் இப்பொழுது நம்முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த சட்டத்தின் குறிக்கோள் என்னவென்றால் தர்மமாக பாடு விஷயங்களுக்கு மக்கள் எழுதிவைக்கும் சொத்துக்கள் நல்ல முறைகளில் செலவுழிக்கப்படுகிறதா அல்லது மடாதிபதிகள் அவைகளை வீணாகச் செலவுழிக்கிறார்களா என்பதைத் கவனித்து அவ்விலக்கு வரி என்ற பெயரில் அதைக் கடற்படுத்தவே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்புப்படாத தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மடாதிபதிகளின் காஸ்கை ‘எஸ் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே’ என்பதுபோல் பொது மக்களுடைய பணத்தை சரியானபடி செலவுழிப்பதற்கும், வீணாகச் செலவுழிப்பதாகக் கடற்படுத்துவதற்கும்தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. கணம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்லியதுபோல் இதில் பல குறைகள் இருக்கின்றன. இதை நல்ல முறையில் அமைக்கவேண்டியது கணம் நிதி மந்திரி அவர்களுடைய பொறுப்பு. இப்பொழுது ஏரியா கமிட்டியை நடத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஜில்லாவிற்கு ஒரே இராண்டு, மூன்று வருடங்களில் செய்யவேண்டியது. அவர்கள் கட்டுவது யார் யாரை ஏரியா கமிட்டியில் நியமிக்கவேண்டும். அவர்கள் நேர்மையான முறையில் மதத்தைப் பிரம்பண்ணவும். ‘காதற் றஹியும் வாருது காண் கடைவழிக்கே’ என்று இருநிலையும் ஜில்லாக்களில் அவர்கள் நிச்சயமாகச் சுரண்டுக்கொண்டுதான் வாார்கள். ஆனால் இப்பொழுது யார் யாரை ஏரியா கமிட்டியில் நியமிக்கார்கள் என்றால் பணம் படைத்தவர்களையும் பெரிய மனிதர்களையும்தான் நியமிக்கிறார்கள். புரஸ்சிகளையும் அப்படித்தான் நியமிக்கிறார்கள். அப்படியும் நியமிக்கப்படுகிறவர்கள் நேர்மையாக நடந்து வருகிறார்களா என்றால் அவர்கள் சட்டத்திற்கு புறம்பாகத்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உதாரமாக இப்பொழுது நாம் இயற்றி இருக்கும் ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேச

6th August 1954]

[Sri M. Palaniyandi]

மசோதாவை எடுத்துக்கொண்டால்—அவர்களைத்தான் ஏற்கனவே ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்களே—உண்மையாக ஹரிஜனங்களை கோவில்களுக்குள் நுழைய அனுமதிக்காமல் இருப்பவர்கள் யார் என்றால் இந்த புரஸ்டிகள் தான். அவர் உயர்ந்த ஜாதி என்றும் ஹரிஜனம் தாழ்ந்த ஜாதி என்றும் மதத்தில் சொல்வதால் ஹரிஜனங்களை கோவிலில் நுழைய விடமுடியாது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் மதக்கொள்கைகளை சரியானபடி புரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறபடியால் அவ்விதம் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை அதிகாரிகளாகவும் புரஸ்டிகளாகவும் நியமிக்கக் கூடாது. சட்டத்தை அப்படித் திருத்தவேண்டும். அவ்விதம் ஏதாவது ஒரு முறையில் கோவிலில் நுழைந்துவிட்டால் உடனே அவனுக்கு ஏதாகிலும் துன்பம் விளைவிக்கவேண்டியதுதான். ஏன்? கோவில் நிலங்கள் எல்லாம் புரஸ்டி கையில்தான் இருக்கிறது. உடனே அந்த ஹரிஜனனை வெளியேற்றுவதற்கு வழிதேடுவார்கள். ஆகவே ஆலயப் பிரவேச சட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல் செய்வது இந்த புரஸ்டிகள்தான். அதனால் நாம் சட்டம் இயற்றியும் அதை நடைமுறையில் கொண்டுவர முடியாமல் அவர்கள் காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆகவே, கமிட்டியில் நேர்மையான அதிகாரிகளைக் கொண்டுவருவதற்கு சட்டம் நேரடியாக இயற்ற வேண்டும். அதற்கு வழி செய்ய வேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக தர்மகர்த்தாக்கள் விஷயங்களில் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி கனம் மாஜி மந்திரி அவர்கள் சில விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். உதாரணமாக அரியலூர் கலியபெருமாள் கோவிலுக்கு அதிகப்படியான வருமானம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. பூரீங்கள் கோவிலுக்கும், இராமேஸ்வரம் கோவிலுக்கும் அதிகப்படியான வருமானம் வரவில்லை. ஆனால் அங்கு குடிக்கக்கூட தண்ணீர் வசதி கிடையாது. மக்கள் கடவுள் நம்பிக்கையின்பேரில் அங்கு போவது இல்லை. அங்கு சென்றால் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும் என்றுதான் போகிறார்கள். அங்கு பேசுவதெல்லாம் நடுத்தர மக்கள்தான். அவர்களுக்கு அங்கு வேண்டிய வசதி கிடையாது. அதைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

“இதைப்போல பல இடங்களில் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கிடையாது. தங்குவதற்கு வசதி கிடையாது. ஆனால் ஆண்டுதோறும் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் அந்த ஸ்தாபனங்களின் வருமானமாக வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. அந்தப் பணம் யாவும் அங்கே வருகின்ற பக்தர்களால், பொது மக்களால் கொடுக்கப்படும்போது அந்தப் பொதுமக்களுக்கு வேண்டிய செளகரியங்களையெல்லாம் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று அந்த ஸ்தாபனங்களை வற்புறுத்த சர்க்காருக்கு அதிகாரம் கிடையாது என்று சொன்னால் இது ரொம்பவும் வெட்கப்படத்தக்கதாகும். ‘ஒருமையுடன் நின்று திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு வேண்டும்’ என்று உள்ளம் உருகப் பாடிய வடலூர் ராமலிங்க அடிகள் அந்தப் பாட்டின் அடியில் ‘நோயற்ற வாழ்வில் நான் வாழவேண்டும்’ என்று கேட்கிறார். ஒவ்வொரு வரையும் நோயற்ற வாழ்வில் வாழச் செய்வதுதான் மதத்தின் அடிப்படை கொள்கையாக இருக்க வேண்டும். தர்ம ஸ்தாபனங்கள் தங்கள் வருவாயின் பெரும்பகுதியை அந்தப் பிராந்தியத்தைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் நல்வாழ்வுக்காகச் செலவிடுவதுதானே நியாயமானது. இன்றையதினம் அவர்கள் அப்படிச் செலவு செய்யவில்லையென்றால் அவர்கள் அவ்வாறு செலவு செய்யத்தக்க நடவடிக்கைகளை நாம் எடுத்தாகவேண்டும். அதற்கான வழிவகைகளைச் செய்வது நம் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகும். இன்றையதினம் அவர்கள் அந்தத் துறையில் மதத்தின் சொத்துக்களை செலவிட்டு வருகிறார்களா என்றால் இல்லையென்று நாம் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். அவைகளின் நிர்வாகம் மிகவும் ஊழல் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. நிர்வாகிகள் சரியான முறையில் நடந்துகொள்ளாததின் காரணமாக அவைகளுக்கு வந்துகொண்டிருந்த வருமானம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. குறிப்பாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்குள்ள தர்ம ஸ்தாபனங்களின் நிலங்கள் மிகவும் குறைந்த குத்தகைக்கு பெரிய பெரிய நிலச்சுவாந்தாரங்களுக்கு விடப்படுகின்றன.

3-55
p.m.

[Sri M. Palaniyandi]

[6th August 1954]

ஆனால் அந்தப் பெரிய பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் குடியானவர்களிடமிருந்து மிக அதிகமான குத்தகையை வசூலித்து ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை மடாதிபதிகளுக்கும், மடத்தின் நிர்வாகிகளுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் வெகுமதியாக அளித்து வருகிறார்கள். ஹைக்கோர்ட்டின் தீர்ப்பு எப்படியிருந்தாலும் இந்த ஊழல்களை எல்லாம் உடனடியாகத் திருத்த வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாகும். இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கும் திருத்த மசோதாவானது ஹைக்கோர்ட்டின் தீர்ப்புக்கு உட்பட்டு அதற்கு மாற்றாக கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர அந்த ஸ்தாபனங்களுையெல்லாம் நன்கு சீர்திருத்திவிடவேண்டுமென்ற கருத்தோடு நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டு வரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அந்தக் குறைகளை எல்லாம் நிவர்த்தி செய்யக்கூடிய வகையில் ஒரு கமிட்டியை நியமித்து இவைகளை நன்கு பரிசீலனை செய்து இந்த மசோதாவை சரியான முறையில் திருத்துவதற்கு சர்க்கார் முயற்சி செய்யவேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாகும். அதைச் சீக்கிரத்திலேயே செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நான் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI N. RATHINA GOUNDER :—“ மதிப்பிற்குரிய கனம் உதவிச் சபாநாயகர் அவர்களே, அறநிலைய பாதுகாப்புத் திருத்த மசோதாவின் கீழ் பேசும்போது இந்த நாட்டிலுள்ள கோயில்கள், மடங்கள் முதலியவைகளையெல்லாம் எந்தெந்த முறையில் சீர்திருத்த வேண்டியது அவசியம் என்பதைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“முதலாவதாக கோயில்களுக்கு நிர்வாக அதிகாரிகளை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒழுங்காக நிர்வாகம் நடத்துவதற்கு தர்மகர்த்தாக்கள் வேண்டிய காரியங்களில் ஒத்துழைப்பதில்லை. அங்கங்கே இருக்கும் மூடப் பழக்கவழக்கங்களை எதையும் மாற்றுவதற்கு கொஞ்சம் கூட முயற்சி செய்வதேயில்லை. ஏரியாக் கமிட்டி மெம்பர்களும் நல்ல யோசனை சொல்லி உதவிக் கமிஷனர்களுடனும், டெபுடி கமிஷனர்களுடனும் ஒத்துழைப்பதில்லை. இதனால் நிர்வாகம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுப் போகிறது. அதிக வரும்படியுள்ள கோயில்களில் அவைகளின் நிதி ஆண்டுதோறும் சேர்ந்து கொண்டே போகிறது. ஆனால் வரும்படியில்லாத சில கோயில்கள் அழிந்து கொண்டே வருகின்றன. குறிப்பாக திருச்சி ஜில்லா, கரூருக்கு அருகிலுள்ள வெஞ்சமாக்கூடலூர் என்ற கோயில் பாழாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இது கொங்கு ஏழு ஸ்தலத்தில் ஒன்று அதிக வரும்படி வரும் கோயில்களின் பணத்தை எடுத்து இந்த மாதிரியாக அழிந்து கொண்டே வரும் பர்டல்பெற்ற ஸ்தலங்களிலுள்ள ஆலையங்களைப் புணருத் தாரணம் செய்வது ரொம்பவும் அவசியமானதாகும்.

“அதோடு பல ஸ்தலங்களில் சுவாமிக்கு நடத்தும் அபிஷேக, ஆராதனை மந்திரங்கள் மக்களுக்குப் புரிகின்ற தமிழ் மொழியில் இல்லை. அவைகளையெல்லாம் தமிழில் நடத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது ரொம்பவும் அவசியமாகும். அப்பொழுது தான் மக்களுக்கு அவைகளின் அர்த்தம் நன்கு புரியும். அவைகளில் நல்ல நம்பிக்கையும் உண்டாகும். இல்லாவிட்டால் செவிடன் கீதில் ஊதிய சங்குபோலத்தான் ஆகும்.

“மேலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஆலையங்களைத் திறந்து விடுவதால் மட்டும் போதாது தாழ்த்தப்பட்டவர்களையே அர்ச்சகர்களாகவும், கோவில் டிரஸ்டிகளாகவும் நியமிக்க வேண்டும். அர்ச்சகர்களாக வருவதற்கு ஒரு தகுதியை ஏற்படுத்தி ஹரிஜனங்களுக்கு அவைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து அவர்களையே அர்ச்சகர்களாக நியமித்தால்தான் தீண்டாமையை வெகு சீக்கிரத்தில் உண்மையாகவே ஒழிக்க முடியும்.

“மேலும் தமிழ் நாட்டுக் கோயில்களில் மிகவும் ஆபாசமான காரியம் ஒன்று நடைபெற்று வருகிறது. அதாவது அபிஷேக ஜலம் என்று சாக்கடை வழியாய் வந்து விழக்கூடிய தண்ணீரை ஏந்தி மக்கள் குடிக்கிறார்கள். தலையில் தெளித்துக் கொண்டும், கண்ணில் ஒத்திக் கொண்டும் வருகிறார்கள். அந்த ஜலம் மிக ஆபாசமானது. அதில் புழுக்கள் கூட புழுத்திருக்கும். அம்மாதிரி அந்த ஜலத்தை மக்கள் குடிப்பதாலும்,

6th August 1954] [Sri N. Rathina Gounder]

கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு, தலையில் தெளித்துக் கொள்வதாலும் பல தொத்து நோய்கள் உண்டாக வசதியிருக்கிறது. இதைத் தடுக்க சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ நீங்கள் மசோதாவைப் பற்றி பேசுங்கள். அதற்குச் சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களைப்பற்றி பேசக்கூடாது.”

*** SRI N. RATHINA GOUNDER :—**“ சம்பந்தம் இருப்பதன் காரணமாகத்தான் நான் இவைகளைச் சொல்லுகிறேன். அம்மாதிரியான மூட பழக்க வழக்கங்களால் பல கெடுதல்கள் உண்டாகின்றன. மக்களின் பொது சுகாதார வாழ்வு வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகின்றது. சர்க்கார் இந்த மூடப் பழக்கவழக்கங்களை மாற்ற தக்க விதிகளைப் போடவேண்டும்.

“ மேலும் இந்த தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு மக்கள்தான் ஏராளமாகப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே அந்தப் பணத்தை மக்களுடைய கல்வி வசதிக்கும், ஆஸ்பத்திரி சுகாதார வசதிக்கும் செலவிடுவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இன்றைய தினம் புதியதாக ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டவேண்டுமென்று சொன்னாலும், புதியதாகப் பாடசாலைகள் திறக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும் பணம் இல்லை என்று சர்க்கார் சொல்லி வருவதற்குப் பதிலாக என் இம்மாதிரியாகச் செய்யக் கூடாது என்றுதான் நான் கேட்கிறேன்.

“ மேலும் பெரிய பெரிய கோயில்களிலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபங்கள் போன்றவைகள் வெள்ளாவால் அடைந்து இன்றைய தினம் வீணாகக் கிடக்கின்றன. அவைகளை எல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு இடமாக அளித்து அவைகளில் பாடசாலைகள் நடக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டியதும் அவசியமாகும். அந்த முறையில் இந்த மசோதாவில் இன்னும் பல நல்ல திருத்தங்களைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

*** SRI R. S. ARUMUGAM :—**“ கனம் தலைவர் அவர்களே, இப் பொழுது கொண்டு வந்திருக்கும் இந்துமத அறநிலையப்பாதுகாப்பு திருத்த மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். கோவில் களும் மடங்களும் நமது நாட்டிலே புராதன நாகரீகத்தை தெரிவிக்கக் கூடிய தன்மையில் விளங்கி வருகின்றன. அதன் நிர்வாகத்தில் சில கோளாறுகள் இருந்தன. அந்தக் கோளாறுகளையெல்லாம் நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு 1951-ம் வருஷத்திலே கோயில்களை சர்க்கார் மேற்பார்வைக்குக் கொண்டுவர இந்த அறநிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார்கள். அதிலும் ஒரு சில ஷரத்துகள் அரசியல் சட்டத்திற்கு முரண்பாடான தன்மையில் இருப்பதால் அவைகளைத் திருத்துவதற்கு இந்தச் சபையில் இப்பொழுது இந்தத் திருத்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அரசியல் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒரு சில காரியங்களை நிவர்த்தி செய்வதற்கு வந்திருக்கிற இந்த திருத்த மசோதாவிலே எந்தக் குற்றத்தையும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இருந்த போதிலும் பொதுவாக திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் எவ்வளவோ இருந்து வருகின்றன. செலவினங்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட அந்தக்காலத்திலே ஒரு சட்டம் அல்லது ஒரு சம்பிரதாயம் இருந்தால் அதை அப்படியே இன்னும் அனுஷ்டித்து வருகிறார்கள். காலம் மாறுகிறது. அதற்கேப் அததனை யும் தலைகீழாக மாற்றிவிடவேண்டிய அவசியம் இல்லாவிட்டாலும் கூட செலவினங்களை கட்டுப்படுத்துவதற்கான காரியங்களையாவது செய்யவேண்டியது அவசியம். அதனால் நாட்டிற்கோ, நாட்டு மக்களுக்கோ, ஆலயத் திற்கோ மிகப் பெரிய தவறே, சங்கடமான காரியமோ ஏற்பட்டுவிடாது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவிக்கவேண்டியவனும் இருக்கிறேன்.

“ இந்த நாட்டிலே பல கிருஸ்தவ மிஷனரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆலயங்களுக்கு சொந்தமான பணத்தைக் கொண்டு கல்லூரிகளோ, வைத்தியசாலைகளோ ஏற்படுத்தி நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான

[Sri R. S. Arumugam] [6th August 1954]

காரியங்களை செய்து வருகின்றார்கள். ஆனால் இந்த மதத்தைச் சேர்ந்த ஆலயங்களில் வரும் வருமானத்தைக்கொண்டு அவசியமான செலவினங்கள் போக மீதப்படும் தொகையைக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு பயன்படக் கூடிய முறையில் காரியங்களைச் செய்யச் செய்தால் யாரும் அதை தடுக்க மாட்டார்கள்.

“தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆயிரக்கணக்காகவும் லட்சக்கணக்காகவும் கிருஸ்துவ மதத்திற்கும், வேறு மதத்திற்கும் சென்றிருக்கிறார்கள். அதற்கெல்லாம் காரணம் இந்து மதத்தில் இருந்த கோளாறுகள்தான் என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். அக்கோளாறுகளெல்லாம் இப்பொழுது ஓர் அளவு நிவர்த்தி செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்பதை இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. அதே நேரத்தில் அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு நல்ல முறையிலே தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும் ஏழைகளுக்கும் படிப்பு வசதி அளிக்கவே மாற்றும் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். உபயோகப் படுத்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மிஷினரிகள் பல கல்லூரிகளை அவர்களது தெய்வத்தின் பெயரால் ஏற்படுத்தி இருப்பதைப்போலவே இந்து தெய்வத்தின் பேரால் கல்லூரிகள், வைத்தியசாலைகள் போன்ற காரியங்களையெல்லாம் செய்யவேண்டும். அதே நேரத்திலே கோவில்களுக்குச் செய்யவேண்டிய திருப்பணிகளை செய்யாமல் விட்டுவிடவேண்டும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. செலவைக் குறைத்துக்கொண்டு மேற்படி நல்ல காரியங்களையும் செய்யலாம் என்றுதான் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

“மேலும் கோவில் வருமானத்திலிருந்து சர்க்காருக்கு 5 சதவிகிதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கின்றார்கள். அதையும் ஒரு சிறிது அதிகப்படியாகச் செய்து நிர்வாக சம்பந்தமாக நல்ல காரியங்களைச் செய்யலாம். அதாவது கோவில்களிலே வேலை செய்யக்கூடிய ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் மிகவும் குறைவாக கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. ரூ. 10 முதல் ரூ. 30 வரையில் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகின்றது. இப்படி குறைவான சம்பளம் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படுவதினால் ஒரு சிறிது தவறு செய்யக்கூடிய மனப்பான்மை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்த விஷயத்தையும் சர்க்கார் கவனித்து கோவில்களிலே வேலை செய்யக்கூடிய ஊழியர்களின் சம்பளத்தை ஓரளவு அதிகப்படியாக செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் பிரதேசக் கமிட்டியை அமைத்து கோவில்களுடைய நிர்வாகத்தை மேற்பார்வை செய்து வருகிறார்கள். அந்த கமிட்டியில் நல்லவர்களும் இருக்கலாம் ஒரு சில கெட்டவர்களும் இருக்கலாம். அதற்காக அவர்களைப்பற்றி முழுதும் குறை சொல்வதை நான் விரும்பவில்லை. ஒரு ஜில்லாவில் நிர்வாகத்தை எப்படி ஏரியா கமிட்டியார் நடத்துகிறார்களோ, அதே மாதிரி மாகாண சம்பந்தமாக மாகாண போர்டு ஒன்றை அமைத்து மாகாணம் பூராவிலும் உள்ள நிர்வாகத்தை ஓரளவு கண்ட்ரோல் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் அது தவறு இல்லை என்று நினைக்கிறேன். இந்த யோசனையையும் சர்க்கார் கவனித்து மாகாண போர்டு ஒன்றை அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“விவசாயிகள் சம்பந்தமான பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களை விவசாயிகள் நேரடியாக பயிரிட முடியாமல் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. நான் விவசாயிகளுடைய மத்தியில் வாழ்கின்றவன். அவர்களுடைய பிரச்சனைகளையும் ஓரளவு கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். சில இடங்களில் ஆலயத்திற்குச் சொந்தமான 100, 200 ஏக்கர் நிலங்களை அப்படியே மொத்தக் குத்தகைக்கு விட்டுவிடுகிறார்கள். அங்கு இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் எலத்தில் கேட்கக் கூடிய சக்தியில்லாதவர்களாகவும், டிபாசிட் தொகையைக் கட்டமுடியாத நிலையிலிலும் இருக்கின்ற காரணத்தினால் இடைத்தரகர்கள் உயர்ந்த குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இடைத்தரகர்களிடமிருந்து விவசாயிகள் கட்டுக்குத்தகைக்கு நிலத்தை எடுத்துப் பயிரிடுகின்றார்கள்.

6th August 1954] [Sri R. S. Arumugam]

இடைத்தரக்கர்கள் அதிகமான லாபத்தை பெறவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் வருஷத்திற்கு வருஷம் விவசாயிகளிடமிருந்து அதிசுப்படியான வாரம் கூட்டிக் கேட்கிறார்கள். மறுத்தால் ஒரு விவசாயியிடமிருந்து இன்னொரு வருஷக்கு நிலத்தை மாற்றிவிடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. மேலும் சில மொத்த குத்தகை எடுத்திருக்கிறவர்கள் உட்கட்டுக் குத்தகைக்கு எடுக்கிறவர்களிடமிருந்து டிபாசிட் கேட்கிறார்கள். டிபாசிட் கட்ட அவர்களிடம் பணம் இல்லை. விவசாயிகள் அந்த நிலையிலும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அந்தக் காரணத்தினாலும் நிலம் கொடுக்க மறுக்கப்படுகிறது. அதனாலே அல்லல்களும் பல கிராமங்களில் விவசாய தகராறு போன்ற தொல்லைகளும் ஏற்படுவதும் இந்தக்காரணத்தினாலேதான். ஆகவே இதற்கென ஒரு சட்டம் இல்லாமல் போனாலும் கூட நிர்வாக சம்பந்தமாக வரும்போது அந்தந்த விவசாயிகளுக்கு நேரடியாகவே நிலம் பயிரிடுவதற்கு கிடைக்கும்படியான ஏற்பாடுகளை எப்படியாவது செய்வது பற்றி ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

“விவசாயிகள் குத்தகை பாக்கி இருந்தால் அவர்கள் மீது கேஸ் போடுகிறார்கள். நியாயமானபடி கேஸ் நடத்துவதைக்கூட நான் ஆகேஷிக்க வில்லை. தொடர்ச்சியாக தீய்ந்து போன நிலங்களிலும் பாக்கி இருக்கிறது என்று கேஸ் போடுவது நியாயம் ஆகுமா? தீய்வு கரிவு ஏற்பட்டால் அக்கம் பக்கம் பட்டாதார் செய்வதுபோல் நடந்து கொள்ளவேண்டாமா? தீய்ந்து கரிந்து போனாலும் குத்தகையை கோவிலுக்கு கட்டாயம் கொடுத்து தீயவேண்டுமென்றும் நிர்வாக விதியை மாற்றியமைக்கவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“பாதகாணிக்கை விஷயமாக அபிப்பிராய பேதம் இருந்து வருகிறது. அது அந்தந்த மடத்தின் தலைவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டாலும்கூட அது அவர்களுக்காக அல்ல. அவர்களுடைய ஸ்தானத்திற்காக கொடுக்கப்படுகிறது. பாதகாணிக்கை அந்தந்த கோவில் சம்பந்தப்பட்டதேயொழிய தனிப்பட்ட நபர் சொந்த சொத்து அல்ல என்று தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, சமீபத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டால் செய்யப்பட்ட ஒரு தீர்ப்பின் விளைவாக இந்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்று இந்த மனோதாவின முகவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அரசியல் சட்டத்தில் கண்டிருக்கக்கூடிய சில ஜீவாதார உரிமைகளுக்கு பங்கம் விளைவிக்கிறது. அவ்விதம் பாதிக்கக்கூடிய முறையில் சட்டசபைகள் சட்டம் இயற்ற அதிகாரம் கிடையாது என்று தீர்ப்பு கொடுத்திருக்கிறது. அதன் விளைவாகத்தான் இந்த திருத்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அரசியல் சட்டம் மனச்சாட்சிக்கும் மதத்தை அனுஷ்டிப்பதற்கும் பரிபூர்ணமான சுதந்திரம் அளித்திருக்கிறது. ஆகவே மத சம்பந்தமான பிரச்சனை எழவில்லை. இதன் முக்கியமான பிரச்சனை என்னவென்றால் சென்ற காலத்தில் மதத்தின் பெயரால் ஏற்பட்ட சில தர்மகர்த்தாக்களும், மடாதிபதிகளும், மகந்துகளும், மதத்தின் பெயரால் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள சொத்துக்களை நிர்வகிக்கும்போது சரியான முறையில் நிர்வகிக்கவில்லை என்றும் அவர்கள் இந்த சொத்துக்களை தங்களுடைய கையில் வைத்துக் கொண்டு சமூகத்திற்குக் கேடு விளைவிக்கக்கூடிய வகையில், சமூகத்திற்கு ஹானி வரக்கூடிய வகையில் செலவழித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தான் இது கொண்டு வரப்பட்டது. 1926-ம் வருஷம் முதல் முதலாக இந்த சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. நாட்டிலுள்ள மடாதிபதிகளும், மகந்துகளும், தர்மகர்த்தாக்களும் கடைபிடிக்கும் வழி சரியானது அல்ல என்றும் அவர்களால் மக்களிடையே மதத்திற்கு மதிப்பு உண்டாக்க முடியவில்லை என்றும் அப்படி அவர்கள் செய்ய இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் அந்த சமயத்தில் பெருவாரியான மக்களுக்கு இவ்வித அபிப்பிராயம் இருந்த காரணத்தால்தான் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார்கள். பின்னும் 1951-ம் வருஷம் சென்னை அரசாங்கம் அந்த சட்டத்திற்கு ஒரு

[Sri P. Ramamurthi]

[6th August 1954]

திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தப் புதிய மசோதா சென்ற இரண்டு மூன்று வருஷ காலமாக சட்டமாக இருந்து கொண்டு வருகிறது. இதன்பின் சுபரீம் கோர்ட்டின் தீர்ப்பின் விளைவாக என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது? அந்தத் தீர்ப்பின் விளைவாக அந்த சட்டத்தை நிர்வகிப்பதற்கும் அதிலிருந்து தப்பிப்பதற்கும் என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது? இந்த சட்டத்தை ஏற்கெனவே நாம் எந்தக் காரணத்திற்காகக் கொண்டு வந்தோமோ எந்த லட்சியத்திற்காகக் கொண்டு வந்தோமோ, அந்த லட்சியம் இப்பொழுது நிறைவேற்றப்படுகிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்: இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் திருத்தங்கள் எந்த லட்சியத்திற்காகக் கொண்டு வரப்படுகிறதோ அந்த லட்சியம் நிறைவேற்றப் போகிறதா அல்லது நிறைவேற்றப்போகிறதில்லையா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இது முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த திருத்தங்களால் தம்முடைய லட்சியம் நிறைவேற்றப் போவதில்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவ்விதம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றால் அதற்கு எந்த முறையைக் கையாள வேண்டும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இன்று அரசியல் சட்டத்தை கையாளும் மந்திரி சபை வேறு எந்த முறைகளையும் கையாண்டிருக்க முடியாது. எந்த விஷயத்திலும் அவர்கள் பின்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். சுபரீம் கோர்ட்டு தீர்ப்பு பிரகாரம் என்ன கூறுகிறார்கள்?

‘It is not disputed that the State Legislature is competent to enact laws on the subject of religious and charitable endowments, which is covered by Entry 28 of List III in Schedule VII of the Constitution.’

அரசியல் சட்டம் ஏழாவது ஷெட்யூல், 28-வது குறிப்பில் என்ன சொல்லி இருக்கிறது என்றால் மதசம்பந்தமாகவும், தர்ம சொத்து சம்பந்தமாகவும், சட்டசபைக்கும் இந்த பார்லிமெண்டிற்கும் சட்டம் இயற்றுவதற்கு அதிகாரம் உண்டு என்று அவர்கள் இயற்றி இருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் சுபரீம் கோர்ட்டு கொடுத்திருக்கக்கூடிய தீர்ப்பின்படி அரசியல் சட்டமே இன்றைக்கு கேலிக் கூத்தாக இருக்கிறது என்றாகிவிட்டது. ஒருபுரத்தில் மதசம்பந்தமாகவும் தர்ம ஸ்தாபனங்கள் சம்பந்தமாகவும் சட்டம் இயற்றுவதற்கு மாகாண சட்டசபைக்கு அதிகாரம் உண்டு என்று சொல்லிவிட்டு மற்றொரு புரத்தில் வேறு ஒரு ஷரத்தைக் காட்டி, அதுவும் மிகவும் மர்மமான பண விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டி, அதை பரிபாலனம் செய்வதற்கும் அதிகாரம் கிடையாது என்று சொல்லுவதுமாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன அர்த்தம் கொடுக்கிறது? மடாதிபதிகளுக்கு செல்வாக்கும் அதிகாரமும் எதனால் ஏற்பட்டிருக்கிறது? முக்கியமாக அவர்களுடைய கையில் இருக்கும் பணமும் சொத்தும்தான் அவர்களுக்கு அந்த விதமான அதிகாரமும் செல்வாக்கும் கொடுத்திருக்கிறது. பணம் இருந்தால் இன்றைக்கு எதை வேண்டுமானாலும் செய்து விடலாம். இந்த சமூகத்தில் எதையும் சாதித்து விடலாம். பணத்தைக் கொண்டு வோட்டுகளை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். ஆளை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம், எதை வேண்டுமானாலும் விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். ஒரு நாட்டையே விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். அவ்வளவு பொறுப்பு அதற்கு இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பொறுப்புள்ள நிர்வாகத்தில் தலையிடக்கூடாது என்று சுபரீம் கோர்ட்டு தீர்ப்பு கொடுத்து விட்டது. அந்தத் தீர்ப்பின் பிரகாரம் தர்ம விஷயங்களில் நாம் தலையிட முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உண்மையாகவே ஆதிகாலத்தில் எந்த லட்சியத்திற்காக இதைக் கொண்டுவந்தோமோ அந்த லட்சியம் இன்னும் பூர்த்தியாகப் போவது இல்லை. இன்னும் அதனால் எவ்வளவு ஹானி ஏற்படப் போகிறதோ? அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? 1947-ம் வருஷத்தில் ஆகஸ்ட் மாதம் 15-ம் தேதி நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த காலத்தில் நமது பிரதம மந்திரி பண்டித் ஜவஹர்லால் இந்தியா மக்களுக்கு விடுத்த வாடுலி பிரசங்கத்தில் என்ன சொன்னார். அவருடைய பிரசங்கத்தில் அவர் குறிப்பிட்ட தாவது

‘We wish ill to none. But it must be clearly understood that the interest of our long-suffering masses must come first and every entrenched interest that comes in their way must yield to them.’

6th August 1954] [Sri P. Ramamurthi]

இன்றைக்கு நம் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய யாருக்கும் நாம் தீங்கு விளைவிக்க விரும்பவில்லை. நாட்டில் இருக்கக் கூடிய பொது மக்களின் நலன்களுக்கு காசு நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு என்னென்ன சௌகரியங்கள் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்வோம். சயநல கும்பல்களுக்கு இடம் கொடுக்கமாட்டோம், அவர்களை குறுக்கே நிற்கவிடமாட்டோம். அவர்கள் ஒமிக்கப்பட வேண்டும் என்று அன்று ஆகஸ்ட் மாதம் 15-ம் தேதி மக்களுக்கு செய்தி அனுப்பினார். முக்கியமாக அரசியல் சட்டத்தில் ஜீவாதார உரிமை வற்புறுத்தி இருக்கிறது. வேலை செய்வதற்கு ஜீவாதார உரிமையில் முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விளைவை இன்றைக்கு நாம் பல துறைகளில் பார்க்கிறோம். நிலச்சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்றால் இது குறுக்கே நிற்கிறது. காங்கிரஸ் அக்கிராசனர் இதை மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார். அதை ஏற்றுக் கொள்ளாத காரணத்தால் பல வியாக்கியானங்கள் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. சொத்து என்பதற்கு இன்றைக்கு வியாக்கியானம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை.

‘There is no reason why the word “property” as used in Article 19 (1) (f) of the Constitution, should not be given a liberal and wide connotation and should not be extended to those well-recognized types of interest which have the insignia or characteristics of proprietary right’

“இன்றைக்கு சொத்து என்பதனுடைய அர்த்தத்தை, பொருளை விட வாக ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்பதற்கு எந்த விதமான காரணமும் இல்லை. ஒருவர் மஹந்த் என்று சொன்னால் அவர் அந்த ஒரு ஹோதாவில் மட்டும் இல்லை. அப்படி அவர் ஒரு ஹோதாவில் இருக்க முடியாது. அவர்களில் இரண்டு வகையான ஹோதா உண்டு. தர்மகர்த்தாக்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. அவர்களுடைய கடமையும் இருக்கிறது. அவர்கள் தங்களுடைய கடமைகளை நிறைவேற்றவேண்டும் என்பது வேறு விஷயம். அவர்கள் இன்றைக்கு சொத்துடைமைக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

‘Thus in the conception of Mahantship, as in Shebaitship, both the elements of office and property, of duties and personal interest are blended together and neither can be detached from the other. The personal and beneficial interest of the Mahant in the endowments attached to an institution is manifested in his large powers of disposal and administration and his right to create derivative tenures in respect to endowed properties, etc.’

“ஆகவே இதன் காரணமாக தற்போது மடாதிபதிகளுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் சொத்து உரிமை உண்டாகிவிட்டது. காரணம் ஒன்றே ஒன்று தான். அரசியல் சட்டத்தை நிறைவேற்றக் கூடிய காலத்தில் மடங்களும், தர்மஸ்தாபனங்களும் சொத்துக்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும், அப்படிச் சேர்க்கின்ற சொத்துக்களை வைத்து நிர்வகிக்கவும் அதி காரம் உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொண்டதன் காரணமாக இன்றைக்கு அந்த ஷரத்துக்கு மிக விஸ்தாரமான பொருளைக்கொடுத்து இந்த ராஜ்ய 1951-ம் வருஷத்திய அறநிலைய பாதுகாப்புச் சட்டம் அரசியல் சட்டத்திற்கு முறையானது என்று ஹைகோர்ட்டு தீர்ப்பு அளித்துவிட்டது. எனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஹிந்து மதத்தின் அடிப்படையைக் கொண்டு பார்த்தாலும் கூட மடாதிபதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் அவர்களுக்கு சொத்துரிமை அளிக்கப்பட்டதாகவோ, அல்லது அவர்களே விரும்பி பியதாகவோ கேட்டதேயில்லை. ஆயினும் கூட இன்றைக்கு ஹைகோர்ட்டு என்ன கூறியிருக்கிறது, ‘அவர்களுக்கும் சொத்து உரிமை பாத்தியதை உண்டு’ அதில் சர்க்கார் கமிஷனர் தலையிட உரிமை கிடையாது’ என்று. இதனால் கமிஷனர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த அதிகாரம் பிரயோஜனமற்றதாக ஆகிறது. அவர் பல் பிடுங்கப்பட்டுவிட்டதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே இந்த நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்பதே சர்க்காரின் முதல் பிரச்சனையாக இன்றைக்கு இருக்கிறதே தவிர இவ்விஷயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை என்ன என்பதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய அவர்கள்

4-20
p.m.

[Sri P. Ramamurthi]

[6th August 1954]

கொஞ்சம்கூடத் தயாராக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 1951-க்கு முன்பு ரீஜினல் என்டென்மெண்டு போர்டு இருந்தது. 1951-ம் வருஷத்திய ஹிந்து மத பரிபாலனச் சட்டத்தின் மூலம் அந்த உரிமைகள் எல்லாம் அரசாங்கத்தின் நேரிடை அதிகாரத்தின்கீழ் வந்தன. சர்க்கார் அறநிலையப் பாதுகாப்பு இலாக்காவின் மூலமாக கமிஷனர், உதவி கமிஷனர் போன்ற வர்களின் நியமித்து அவைகளை நிர்வகித்து வருகிறார்கள்.

“ இந்த சரித்திரத்தை எடுத்துப் பார்க்கும்போதே இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்கனவே இருந்த மடாதிபதிகள், தர்மகர்த்தாக்கள் தர்ம சொத்துக்களை சரியான முறையில் நிர்வகிக்கவில்லை என்கின்ற விஷயம் புலனாவதோடு கூட அந்த நிர்வாகத்தைச் செம்மை படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடேயேதான் அரசாங்க நிர்வாகத்தின் கீழ் அவைகள் எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன என்ற விஷயமும் வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரியும். அந்த தர்மஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகம் நேரிடையாக அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வைக்கு வந்தபின் எந்த வகையில் அவைகளில் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டேதான் வருகிறார்கள். முன்பு இருந்ததை விட சர்க்காரின் நேரிடை நிர்வாகத்தின்கீழ் வந்த பின் அவைகளில் நடந்துகொண்டிருந்த ஊழல்கள் இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாக பெருகிவிட்டன என்பதைப் பற்றி நான் பின்னர் சொல்லுகிறேன். அது எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்தது தான். நான் இப்பொழுது சொல்ல விரும்புவது வேறு. அம்மாதிரியாக சர்க்கார் நேரிடையாக எடுத்துக்கொண்டது சரியல்ல. அத லைதான் இன்றைக்கு இந்த அதிகாரம் செல்லுபடியாகாது என்று நீதி மன்றங்கள் தீர்ப்பு வழங்கிவிட்டன என்பதையும் பார்க்கிறோம்.

“ அரசியல் சட்டம் 25, 26 விதிகளிலுள்ள உரிமை என்ன ? அதன் கடைசியில் என்ன கூறப்பட்டிருக்கிறது ?

‘ Subject to public order, morality and health every religious denomination or any section thereof shall have the right to establish and maintain institutions for religious and charitable purposes, etc. . . . in accordance with law.’

அதாவது இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எந்த மத சமூகமும், மத சமூகத்தின் ஒரு பகுதியோ தங்களது மத சம்பந்தமான ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்துவதற்கும், நடத்துவதற்கும், அவைகளுக்குச் சொத்துக்களை வாங்குவதற்கும், அவைகளைப் பரிபாலிப்பதற்கும் அந்தந்த சமூகத்திற்கு உரிமை உண்டு, என்று தானே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது ? ஆகவே தர்மஸ்தாபனம் என்று ஒன்று இருக்குமானால் அது எந்த மத சமூகத்தாரைச் சேர்ந்ததோ அந்த மத சமூகத்தாருக்குத்தான் அதன் சொத்து உரிமைகள் பூராவும் உண்டு என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது. அந்த சமூகத்தார் ஒன்றுகூடி தங்கள் மத தர்மஸ்தாபனத்தின் சொத்துக்களை நிர்வகிக்க ஒரு கமிட்டியையோ அல்லது ஒரு நிர்வாக சபையையோ தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் மூலமாக நல்ல முறையில் அதனைத் நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொள்ள அரசியல் சட்டம் உரிமை அளிக்கிறதே தவிர அவைகள் யாவையும் சர்க்காரே எடுத்துக்கொண்டு நிர்வகிப்பது என்பது சரியான கண்ணோட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவாகாது. இதைப் பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் நன்றாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கனம் ஸ்ரீ வி. ஆர். கிருஷ்ணய்யர் அவர்களும் நன்றாகச் சொன்னார்கள். சர்க்கார் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? அரசியல் சட்டப் பிரகாரமே தர்மஸ்தாபனங்கள் சரியான முறையில் நிர்வகிக்கப்படவில்லையென்றால் அது எந்த மத சமூகத்தைச் சேர்ந்ததோ அந்த மத சமூகத்தார்கள் ஒரு இடத்தில் ஐந்து வருஷத்திற்கு ஒரு முறையோ பத்து வருஷத்திற்கு ஒரு முறையோ ஒன்று கூடி தங்கள் மத தர்மஸ்தாபன நிர்வாகத்திற்கு வேண்டிய புது நபர்களை, புதுத் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள உரிமை உண்டு என்பதை நிர்ந்தாரணம் செய்யும் வகையில் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டும்.

6th August 1954] [Sri P. Ramamurthi]

“ பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் காலத்திலேயே பஞ்சாபில் இருந்த சீக்கிய மக்கள் என்ன செய்தார்கள். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு உதவியாக சீக்கிய மத தர்மஸ்தாபனங்களின் தலைவர்கள் தர்மஸ்தாபனங்களின் சொத்துக்களை துர்வினியோகம் செய்து வருகிறார்கள் என்று அறிந்தவுடனே அதை எதிர்த்துப் பெரியதொரு போராட்டம் நடத்தி எங்கள் மத தர்மஸ்தாபனங்களின் அதிகாரிகள் சரியான முறையில் நடந்து கொள்ளவில்லையென்றால் அவர்களை நீக்கிவிட்டு புதிய அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க எங்கள் மதத்தினருக்கு உரிமை உண்டு என்று போராடி வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குத்தான் அகாலி இயக்கம் என்று பெயர் வந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். அவர்கள் உரிமையை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமே ஒப்புக்கொண்டது. அதன் பிரகாரம் இன்றைக்கும் சீக்கியர்கள் சமூகத்தினர் குருத்துவாராவில் கூடி தங்கள் மத தர்மஸ்தாபனங்களின் தலைவர்களையும், நிர்வாகிகளையும், தேர்ந்தெடுப்பதைப் பார்க்கிறோம். அந்த முறை அரசியல் சட்டத்திற்கு முற்றானது என்று எந்தக் கோர்ட்டிலும் இன்றையதினம் வரையில் தீர்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. அதை எதிர்த்து யாரும் கோர்ட்டையும் நாடியதாகத் தெரியவில்லை. கோடிக்கணக்கான சொத்துக்கள் அங்கேயுள்ள தர்மஸ்தாபனங்களுக்கும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்றைக்கும் அவைகளின் நிர்வாகம் மிக நன்றாகவே நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதேபோல் ஏன் நம் ராஜ்யத்திலும் அந்தந்த மத சமூகத்தின் அல்லது மத சமூகப் பகுதியின் தர்மஸ்தாபனங்களை நிர்வகிக்கும் அதிகாரத்தை அந்தந்த மத சமூகத்தினருக்கு அல்லது அந்தந்த மத சமூகப் பகுதியினருக்கு அளிக் கும் வகையில் நம் சர்க்கார் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவரக்கூடாது என்று தான் நான் கேட்கிறேன். இப்படிச் செய்தால் இதற்கு அரசியல் சட்டமும் முற்றாக இருக்காதே. தர்மஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகத்தில் தலைமுட சர்க்காருக்கு உரிமை கிடையாது. ஆனால் அந்தந்த மத சமூகத்தினருக்கு உரிமை உண்டென்று அரசியல் சட்டம் தான் தெளிவாகக்கூறியிருக்கிறதே என்றும் கேட்கிறேன். இன்றையதினம் அதைச் செய்யவில்லை. இந்தச் சர்க்கார் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் தர்மஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகம் இன்னும் மிகப் பெரிய அளவில் குவந்து போகும் வழியில் கமிஷனருக்கு மிகப் பெரிய அதிகாரங்களைக் கொடுத்து தர்மஸ்தாபனங்களிலுள்ள தர்மகர்த்தாக்களுக்கும், நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும் ஒரு நிரந்தர விரோதத்தை உண்டு பண்ணுவதாகவேயிருக்கிறது. இனியாவது இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள தர்மஸ்தாபனங்கள் எந்தந்த மத சமூகத்தினருக்கு உரியதோ அந்த மத சமூகத்தினரே அதைத் நிர்வாகக் குழுவை ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை ஒரு இடத்தில் கூடி தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அவைகளை நல்ல முறையில் நிர்வகிப்பதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டுமென்றதொரு ஏற்பாட்டைச் செய்ய முன்வருவார்களா என்று கேட்டுக்கொண்டு நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Mr. Speaker, Sir, 4-30 P.M.
I would like to point out to the hon. the Leader of the Opposition that it may be the Commissioner or some other body which is the controlling authority. The question for consideration now is whether the Legislature can interfere with it. If it is contended that the Legislature cannot interfere in any way by passing a legislation, certainly it is not open to us to pass a legislation that such and such a person shall constitute the electorate for the purpose of electing a certain committee and through that committee alone the affairs of the Math or institution should be administered. On the other hand, it may be open to the community as a whole to assemble together as a body and come to a certain decision and then say: ‘ This is the committee that we have formed and we shall go on ’. But under the Constitution, we cannot interfere and say that that community shall form an

[Sri C. Subramaniam] [6th August 1954]

electorate and that they shall elect a committee and carry on the administration. If we do that, that will be interference. That is the real lacuna in the Constitution that is now being examined. Therefore, the argument of the hon. the Leader of the Opposition that the Legislature can interfere and formulate a scheme by which the entire community belonging to a certain denomination can form itself into an electorate, elect a committee and conduct the affairs of the Math or institution will be incorrect, because the Legislature as such has no power to interfere in any of the religious affairs. It is for the community to assemble, not in the Legislature, but otherwise and then take steps. Then perhaps we may go to the Supreme Court or to other courts to decide whether it is the proper committee or not by which the institution could be managed. But according to the Constitution, there is a ban on the Legislature interfering with the religious affairs and institutions which is the real lacuna. I am afraid, therefore, that the hon. the Leader of the Opposition is under a misapprehension in regard to the scope of the Constitutional powers of the Legislature."

SRI P. RAMAMURTHI :—" Let me speak in English. I am afraid the Hon. the Finance Minister has misunderstood the scope of the Constitution. Article 26 of the Constitution says :

' Subject to public order, morality and health, every religious denomination or any section thereof shall have the right—

(a) to establish and maintain institutions for religious and charitable purposes. '

Then we have clauses (b), (c) and (d) at the end of which we find the phrase 'in accordance with law'.

" Therefore, any law that this Legislature may enact which interferes with this right of that religious community or a section of the community to manage its own affairs will only be an infringement of Article 26 of the Constitution. But what I was suggesting was not to deprive a community of the right but to pass a legislation which will enable that community to take over the administration of the affairs of the religious institution of that particular community. As I pointed out, the analogy was in the case of Gurudwara Prabhandak Committee of Punjab which has never been assailed in any court of law anywhere."

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" The point is this. When we pass a law, then we say that a particular community shall act in a particular way for the purpose of administering a religious institution. That is interference and that is what is prohibited in the Constitution. But it may be open to a particular community to come to a certain decision and carry out that decision. The point at issue is whether the Legislature can interfere and say that the community shall act in a particular way for the purpose of managing a particular religious institution. It may be good and beneficial for the community. But whether it is beneficial or not, it is interference according to the Constitution."

6th August 1954]

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ Mr. Speaker, Sir, I am happy that all the hon. Members who have spoken on this Bill anticipate a comprehensive legislation on this matter. I am also glad that the hon. the Leader of the Opposition delivered one of his modest speeches . . . ”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Temperate speech.”

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ He delivered a temperate speech. Some of his suggestions are really worth examining. We will certainly take them into consideration when we take up the comprehensive legislation.

“ The hon. Member, Sri Ratnam, though he was vehement in his speech, was thinking only of making proper use of temple funds for the benefit of the general public. He pleaded for the starting of some schools, hospitals, etc., with temple funds. It is the intention of the Government also to see that the temple funds are utilized in the proper manner. When we take up the framing of the comprehensive Bill, we will certainly devise ways and means of doing that. The hon. Member, Sri Narayana Kurup, said that there was some discrimination in the matter of applying the various sections of this Bill to minor temples with lesser income. I do not think the Act will be applied in that way. There will be no discrimination at all in the matter of application of provisions of this Act to the various institutions. The hon. Member also said that we are taking very drastic steps to remove the matadhipathis or to restrict their privileges, etc. The Commissioner does not take any action of his own accord. He files a suit in court and then acts according to the decision of the court. Then only the matadhipathi or whoever it is, is punished. Even if other parties want to do so, that is, if they want to take action against the matadhipathi, they have to obtain previous sanction according to the provisions of this Act.

“ Then, Sir, the hon. Member, Sri Thiagaraja Pillai, suggested that a monthly bulletin may be started. This is under the consideration of the Government.

“ The hon. Member, Sri Venkataswamy Naidu, our ex-Minister has helped me a great deal by explaining in his speech the several points that were raised during the discussion of this Bill. His suggestion with regard to the increasing of the staff in the section of the Religious Endowment office, particularly Charity section, will certainly be considered.

“ Then, Sir, charges were levelled against the executive officers and others of the Endowment department by the hon. Member, Sri Krishna Ayyar. These officers are not here to defend themselves. Vague allegations will be of no use in checking them. If definite instances are brought to the notice of the Government then alone they can act. However, the suggestions made by him will be borne in mind when framing the comprehensive Bill.

[Sri B. Parameswaran] [6th August 1954]

“ Sir, there has been a lot of controversy over the question of pathakanika. While I am anxious that the institution of matadhipathi should be preserved, I am also equally anxious that they should not be extravagant and they should set an example to others by their right conduct. I do not think there are any more points for me to clear . . . ”

AN HON. MEMBER :—“ The hon. Member Sri Gopala Menon raised a very important point.”

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ Yes. He said that we have been insisting upon the matadhipathi keeping accounts for receipts only and not for expenditure. The Supreme Court is against both. I think we have gone a step forward by at least asking them to show accounts for receipts. All the defects in the sections of the original Act that were repugnant to the Constitution and held *ultra vires* by the Supreme Court have been remedied by this Bill. This is only a simple Bill. We are really thinking of bringing forward a comprehensive Bill. Then I think we will have ample leisure to go into details.”

AN HON. MEMBER :—“ When is the comprehensive Bill coming up ? ”

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ As early as possible. The present Bill is only a very simple one and I do not think it needs further consideration at all. I am glad during the discussion of this Bill, very valuable and constructive suggestions were offered by hon. Members. They will be borne in mind when we bring in a comprehensive Bill.”

4.40 P.M. SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Mr. Gopala Menon wanted to know the reasons why clause 7 which seeks to amend 31 of the original Act was incorporated.”

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ It is to provide for appeal.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ In the proposed new section 31-A, it is stated :

“ . . . such direction shall be deemed to be a direction made in pursuance of an order passed by the Commissioner.”

This provision seeks to validate the action of the Deputy Commissioner. In the same section, it is also stated :

“ . . . any order passed by the Commissioner or by the Government in relation to such direction made by the trustee shall be void and of no effect.”

I want to know why the action of the Deputy Commissioner is validated but, at the same time, the decision of the Commissioner or the Government is declared void ? ”

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ I do not think there is any harm in introducing this section. What is the defect in introducing it ? ”

6th August 1954]

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Every section must have a purpose. What is the purpose intended to be served by this section? ”

MR. SPEAKER :—“ We will take it up when we discuss the Bill clause by clause.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ We are considering the point and, if necessary, we will give an amendment to-morrow.”

MR. SPEAKER :—“ Is the hon. Member, Sri Ratnam, withdrawing his amendment? ”

SRI A. RATNAM :—“ In view of the assurance given by the Hon. Minister that he would consider the suggestions made by hon. Members and bring forward a comprehensive Bill, I withdraw my amendment.”

The amendment was, by leave of the House, withdrawn.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments (Amendment) Bill, 1954 (L.A. Bill No. 27 of 1954), as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.’ ”

The motion was put and carried.

Discussion re half-hour debate on assignment of house-site to Harijans in Malabar.

MR. SPEAKER :—“ Shall we take up the half-hour debate? I want to know from the Hon. Minister about it.”

THE HON. SRI B. PARAMESWARAN :—“ We shall have the debate to-morrow, Sir.”

MR. SPEAKER :—“ Then, we shall have the debate to-morrow.”

SRI K. VINAYAKAM :—“ Sir, what is the subject on which the debate is to take place.”

MR. SPEAKER :—“ This morning I allowed a half-hour debate on the assignment of house-sites to Harijans in Malabar. We shall have the debate to-morrow.

“ The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.